



Metin Ebetürk:

"Getirilen barajlar, 15-16 Haziran dönemindeki yasaklara eş düzenlemelerdir"

>> 8



Kadınlar "İKD Buluşması"na davet ediyor

>> 13



İlerici gençler savaşı kanlı gömlekle protesto etti

>> 15



İşçilerin hukukçusu: Ahmet Hilmi Feyzioğlu

>> 11

Kasım 2012
sayı 6

yenidünya

halk gazetesi

Kurucusu: **Mustafa Suphi** (1883-1921)

2.50 tl (KDV dahil)

www.yenidunyagazetesi.com



Biz durdurmazsak durmayacaklar

AKP'nin bir oldubittiyle Suriye'ye karşı çıkardığı savaş tezkeresine devrimci, ilerici ve barışsever güçler anında tepki verdi. Sokaklara ve alanlara çıktı

Suriye'ye karşı emperyalist istila savaşının daha da tırmandırılmasını önlemek, barış için daha kararlı mücadele etmekten geçiyor. Savaş istemeyen emekçileri, sade

yurttaşları bizzat harekete geçirmek gerekiyor.

AKP'nin emperyalizme taşeronluk politikasını durdurmak, sadece, bağımsız varlığını, egemen-

liğini korumaya çalışan Suriye için değil, Türkiye ve bütün bölge halkları için de yaşamsal değer taşıyor. Savaşı durduralım. Çünkü biz durdurmazsak durmayacaklar.

>> 2



Diyalog ve barış için başlayan açlık grevlerinde kritik nokta

Kürt sorununun barışçı çözümü amacıyla, Öcalan'a uygulanan tecridin kaldırılması, anadilde savunma ve anadilde eğitim hakkının tanınması talebiyle yapılan açlık grevi ölüm orucuna dönüştü. İnsan hakları temsilcileri, artık her an ölümlerin beklenebileceğini belirterek duyarlılık çağrısında bulunuyor.

>> 3



DİSK ve SGBP: Bu yasa kabul edilemez

Her fırsatta işçilere saldıran AKP hükümetinin son icraatı, Toplu İş İlişkileri Yasası'nı Meclisten geçirmek oldu. 18 Ekim 2012'de Meclis Genel Kurulunda onaylanan yasa ile işçi haklarını kapsamlı bir şekilde yasaklayan mevcut yasanın da ötesinde yasaklar getirildi.

>> 7

> ISSN 1301-9031



büşra yağmur

4+4+4'ün mumu yatsıya kalmadı

>> 10

şener atas

Taşeron işçinin çilesi

>> 6

hülya kortun

AKP köşeye sıkışıyor

>> 3

Biz durdurmazsak durmayacaklar

Suriye'ye karşı savaşı durduralım

AKP'nin bir oldubittiyle 4 Ekim'de Suriye'ye karşı çıkardığı savaş tezkesine devrimci, ilerici ve barışsever güçler anında tepki verdi. Sokaklara ve alanlara çıktı. Emperyalist savaşa karşı barış isteğini haykırdı, Suriye-Türkiye kardeşliğini savundu.



Halkın sözcüleri

Toplumumuzun yüz akı olan devrimci, ilerici ve barışsever güçler, emekçi halkın, sade yurttaşların gönlünden geçenleri dile getirdi. Sokaklara, alanlara henüz çıkmayan geniş kesimlerin sezgisel olarak bildikleri gerçekleri derli toplu olarak ifade etti.

Halkın temel çıkarları, bağımsızlık, eşitlik ve özgürlük için zorunlu olmadıkça savaşın cinayet olduğunu; emperyalist savaşın işçiler ve emekçiler için ölüm ve yıkım anlamına geldiğini, "zenginimizin bedel ödediğini, askerimizin fakirden olduğunu"; fakirler birbirini kırarken kapitalistlerin "yolunu bulduğunu"; Suriye'ye karşı savaşın ABD, AB, İsrail, Arabistan ve Katar'ın kapitalist oligarşilerinin halk düşmanı, sömürücü ve haksız savaşı olduğunu anlatarak kitlelerin duygularına tercüman oldu.

Provokasyonlar dizisi

Ardından, Suriye içinde terör eylemlerine başladılar. "Suriye Ulusal Konseyi" ile "Hür Suriye Ordusu"nu kurdular: Bu hainlere İstanbul'da siyasi karargâh, Hatay ve Adana'da askeri karargâh ve askeri kamplar sağladılar. Sivil halkı ülkelerinden göçmeye teşvik ettiler. Türk Hava Kuvvetleri'ne ait savaş uçağını Suriye hava sahasına soktular. Libya, Tunus, Mısır, Çeçenistan, Pakistan, Afganistan, Arabistan, Irak, Yemen, Türkiye ve Avrupa ülkelerinden devşirdikleri Vahabi, Selefi, El Kaideci, Müslüman Kardeşlerci terör çetelerini Suriye'ye saldırdılar. Laikleri, Alevileri, Hıristiyanları, Ermenileri katlettirdiler, kamu binalarını havaya uçurdular, şehirleri, kasabaları, köyleri yaktırdılar. Üst düzey savunma ve istihbarat yetkililerini suikastle ortadan kaldırdılar.

Doğrudan müdahale

Daha sonra, Suriye'nin içine saldıkları gerici-faşist terör çeteleri Suriye ordusu karşısında zor duruma düşüp Türkiye sınırına çekilince, hiç olmazsa sınır bölgelerini bu çetelerin elinde bıraktırmak için savaşa doğrudan doğruya karıştılar. Akçakale'ye düşen top mermilerini bahane edip top atışlarıyla Suriye hedeflerini vurdular. Savaş tezkesini çıkardılar. Sınır tankları dizdiler ve asker kaydıldılar. Hava ve deniz savaş filoları ile füzeleri Suriye'ye karşı konuşlandırdılar.

Yetmedi, Moskova-Şam seferini yapan sivil Suriye yolcu uçağı ile Erivan-Halep seferini yapan Ermenistan sivil kargo uçağını Türkiye'ye indirdiler. Böylece, Suriye'ye, ambargonun ardından, fiilen abluka uygulamaya başladılar.



Yandaşlar ve yanılanlar

AKP yandaşı medyaşorlar, savaş karşıtlarına, koro hâlinde, "hükümet savaş istemiyor, siz yeldeğirmenlerine savaş açıyorsunuz" diye sataştı. ABD'nin sesi liberaller, "ABD Suriye'ye bulaşmak istemiyor, AKP'yi taşeron olarak kullanmıyor, Suriye'yle savaş tehlikesi yok, NATO'nun Suriye'ye müdahale niyeti yok" diyerek ABD'yi ve NATO'yu sorumluluktan sıyırdılar. Savaş karşıtlarını kuruntu içinde olmakla suçladılar, "olmayan bir tehlikeye karşı ortalığı velveleye veriyorsunuz" diye iddia ettiler.

Ordu birliklerinin doğrudan Suriye'yi işgale başlamadığını, Suriye hedeflerine top atışı yapmakla yetindiğini gören bazı çevreler ise, AKP'nin ve Amerika'nın demagojisine kapılarak gevşemeye başladılar. AKP'nin blöf yaptığını, ABD'den yeterince destek alamadığı için politikasını değiştirdiğini, savaş politikasından çark etmesini gizlemek için tezkerе çıkardığını, aslında savaş tehlikesinin olmadığını söylediler.

Suç ortakları

ABD-NATO ve AKP, bugüne kadar önemli bütün savaş adımlarını birlikte planladılar, birlikte attılar. Ayrıntılarda uyumsuzlaştıkları, farklı davrandıkları oldu ve oluyor; ama bu durumlarda da hep birbirlerinin bir sonraki adımını hesaplayarak ve öngörerek hareket ettiler, ediyorlar.

İlk önce, Baas iktidarının mutlaka yıkılacağını ilan ettiler, Suriye yönetimine ultimatom verdiler, Esad'a "ölmek istemiyorsan iktidardan çekil" dediler. Daha ortada gerici-faşist terör çeteleri ve bu çetelere karşı ordunun silahlı mücadelesi yokken, müthiş bir öngörüyle, Türkiye'nin Suriye sınırında sızır noktasında "ileride gelebilecek sığınmacılar için çadır kentler" kurdular.

Şimdiki durum

Şu anda, terör çeteleri Kurban Bayramı münasebetiyle Suriye yönetiminin ilan ettiği ateşkesi çiğnemekle, insanları katletmekle meşgul. Terör çeteleri ABD, NATO ve AKP'nin politik ve diplomatik koruması altında silah, maaş, lojistik destek bulmaya devam ediyor.

Üst düzey ABD ve NATO yetkilileri gün aşırı Ankara'yı ziyaret ediyor. ABD savaş bakanı, genelkurmay başkanı, genelkurmay başkan yardımcısı ardı ardına verdikleri demeçlerle, Türkiye-Suriye sınırına askeri uzman gönderdiklerini, bu uzmanların Türk yetkilileriyle Suriye konusunda ortak planlama yaptıklarını açıklıyorlar. Bizzat Obama, Cumhuriyetçi başkan adayları Mitt Romney'le yaptığı son tartışma sırasında, Suriye konusunda Türkiye, İsrail ve Arabistan'la ortak çalıştıklarını ilan etti.

Militarist demagoji

Bizzat AKP'nin yaptırdığı kamuoyu araştırmaları, kitlelerin büyük çoğunluğunun Suriye'yle savaş istemediğini ortaya koydu. Halk kitlelerinin barıştan yana çıkan ruh hâli AKP'yi manevra yapmak, halkı savaşa razı etmek için laf cambazlığına başvurmak zorunda bıraktı.

Erdoğan, Arınç, Çiçek ve diğerleri, "Biz savaş istemiyoruz", "Tezkere sadece caydırıcı olmak için çıkarıldı", "Amacımız Suriye'ye gözdağı vermek, savaşa girme niyetimiz yok", "Hazır ol cenge, istiyorsan sulh ü salah (Barış ve iyilik istiyorsan, savaşa hazır ol)" kampanyasına başladı.

Apaçık savaş

Oysa AKP de, Amerika da, NATO da ateşle oynadı ve koskoca bir yangın çıkardı. Bağımsızlığını ve egemenliğini savunan bir ülkeyi daha elbirliğiyle yakıp yıkıyor, bir halkı daha katlediyorlar. Emperyalist niyetleri de, planları da, planlarını gerçekleştirmek için attıkları adımlar da ortada. Savaşı adım adım tırmandırıyorlar. Bununla birlikte, aralarında kuşkusuz kimi çelişmeler ve yaklaşım farklılıkları da var.



ABD ve NATO, savaşın yükünü boylu boyunca Türkiye'nin sırtına yıkıyor, AKP'yi savaşlarını yürüten vekil, pis işlerini gören taşeron, kor ateşi tutan maşa olarak kullanıyorlar. Kendileri herhangi bir kayba uğramadan yönlendirme, yönetme ve koordinasyonla meşgul oluyorlar; taş atıp yorulmadan stratejik hedeflerine ulaşmaya çalışıyorlar.

AKP ise vekillığe ve taşeronluğa çoktan razı, hatta zaman zaman kraldan çok kralcı davranıyor. Ama en azından işlerin sarpa sarması durumunda ABD'nin ve NATO'nun fiili desteğini arkasında görmek istiyor. Suriye, İran, Rusya ve Çin arasında oluşan ittifak karşısında dımdızlak ortada kalmak, hesabı tek başına ödemek istemiyor.

Biz durdurmazsak durmayacaklar

Demek ki, Suriye'ye karşı emperyalist istila savaşının daha da tırmandırılmasını önlemek, barış için daha kararlı mücadele etmekten geçiyor. Savaş istemeyen emekçileri, sade yurttaşları bizzat harekete geçirmek gerekiyor.

Suriye her zorluğa rağmen pes etmiyor. Direniyor ve direnişini güçlendiriyor. Emperyalizmin uzantılarını püskürtme savaşına sabırla devam ediyor.

AKP'nin emperyalizme taşeronluk politikasını durdurmak, sadece, bağımsız varlığını, egemenliğini korumaya çalışan Suriye için değil, Türkiye ve bütün bölge halkları için de yaşamsal değer taşıyor. Gevşemeye yer yok. Savaşı durduralım. Çünkü biz durdurmazsak durmayacaklar.



Diyalog ve barış için başlayan açlık grevlerinde kritik nokta

Kürt sorununun barışçı çözümü amacıyla, Öcalan'a uygulanan tecridin kaldırılması, anadilde savunma ve anadilde eğitim hakkının tanınması talebiyle yapılan açlık grevi ölüm orucuna dönüştü. İnsan hakları temsilcileri, artık her an ölümlerin beklenebileceğini belirterek duyarlılık çağrısında bulunuyor



PKK ve PJK davalarından 63 Kürt tutuklu ve hükümlüsünün 12 Eylül 2012'de başladığı açlık grevi daha sonraki katılımlarla genişlemişti. Şu anda 58 cezaevinde 600'den fazla tutuklu ve hükümlü açlık grevini sürdürüyor. İHD Diyarbakır Şubesi Yönetim ve Hukuk Komisyonu üyesi avukat Serdar Çelebi'nin açıklamasına göre şu anda 51 kişi ölüm sınırında. Her an ölümler olabilir.

Herkes barış için harekete geçiyor

Tecridin kaldırılması, anadilde eğitim ve savunma hakkının tanınması talebiyle yürütülen açlık grevleri Kürt sorununa barışçıl bir çözüm sağlanmasına dönük adımlar atılması için yapılıyor. Bu nedenle açlık grevlerine cezaevleri dışında da destek artıyor. Başta Kürtler olmak üzere çeşitli toplumsal kesimlerden, hükümetin diyalog kapılarını açarak barışçıl çözüme şans tanınması talepleri yükseliyor.

İstanbul, Diyarbakır, Siirt, Şırnak, Mersin, Adana başta olmak üzere bir çok şehirde sembolik açlık grevleri, basın açıklamaları, miting ve gösteriler yapıldı. BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, 30 Ekim Salı günü bütün bölgede halkı kepenk kapatmaya ve çocuklarını

okullara göndermemeye çağırdı. "Cezaevlerinden tabut çıkmasına izin vermeyelim. Barışçı çözüm için adım atalım. Hükümet bu yolda bir işaret verirse açlık grevleri sona erer, ölümler önlenir" dedi.

Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir'i ziyaret eden CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, açlık grevlerine greve son vermeleri çağrısında bulundu. Sözlerine devam eden Kılıçdaroğlu, "Eğer bir insan kendisini ölüme yatırıyor hepimizin kulak kabartması lazım. İnsan hayatından daha değerli bir şey yoktur" ifadelerini kullandı. Ayrıca, "Kardeş kanı akıyorsa bu sorunu çözmek zorundayız" dedi.

Savaş hükümeti AKP

AKP; Kürt sorununda barışçıl çözüm sağlayacak adımlar atmak bir yana, her geçen gün genç ölümlerine yol açıyor. Üstelik Suriye Kürtlerine karşı da provokasyonlar yürütüyor. İplerini elinde tutmaya çalıştığı sözde Hür Suriye Ordusu'nu bölgedeki Kürtlerin üzerine sürüyor.

Barışseverlere çok iş düşüyor. Hükümete sorumluluğunu mutlaka hatırlatmak gerekiyor. Ölümleri önlemek, insan yaşamına saygının ötesinde, Türk ve Kürt halklarının birliğine de hizmet edecek.

Hükümet gözünü halkın cebine dikti! Son yapılan zamlarla kış zor geçecek

AKP hükümeti tahminlerin üstünde gerçekleşen bütçe açığını kapatmak için gözünü halkın cebine dikti. Özellikle benzin, doğalgaz ve elektriğe yapılan zamlar belimizi bükecek. Bu kış zor geçecek. Zamların dalga dalga çarşıya pazara yansması bekleniyor.

AKP hükümetinin izlediği ekonomi politikalarıyla yaratmaya çalıştığı sahte iyimserlik havası yavaş yavaş dağılmaya başlıyor. Bütçede delik büyüyor. Bu açığa çare olarak da, iktidar halkın en çok ihtiyaç duyduğu temel tüketim malzemelerine zam yapıyor.

Dünyanın en pahalı benzini bizde!

Daha önce birçok alanda yaptıkları vergi artışlarının üstüne benzinde de yapılan vergi artışıyla dünyanın en pahalı benzinini kullanır olduk. Bu yetmezmiş gibi bir de elektrikle doğalgaza da yüksek oranda zamlar yapıldı. Bir süre önce de çeşitli alanlarda vergi artışına giden hükümeti kendi partisinin belediyeleri de toplu ulaşım zamlarıyla destekliyor.

İğneden ipliğe her şeye zam!

Bilindiği gibi akaryakıtta yapılan zamlar, ulaşım ve dağıtım işlerinde maliyeti

yükselteceğinden buna dayalı zamlar da dalga dalga gelecek. Bundan ayrı olarak elektriğe yapılan zam ise hemen hemen bütün sektörlerde üretim ve hizmet maliyetini arttıracak. Doğalgaz zamlarının da doğalgaz ile ısınan özellikle büyükşehirdeki emekçilerin ısınma faturalarının artışı dışında dolaylı etkileri var. Özellikle hazır gıda üretimi büyük oranda doğalgaza bağımlı durumda. Büyükşehirlerde ekmek üretimi de buna dahil. Dolayısıyla gıda fiyatlarının artışı da beraberinde gelebilir.

Yeni vergiler, var olan vergilerde artışlar da hükümetin planları arasında.

Sağlık ve eğitim politikaları yüzünden emekçilerin gözünde puan yitirmeye başlayan AKP zamlarla da emekçilerin öfkelerini üzerine çekmeye başladı.

AKP köşeye sıkışıyor

hülya kortun

10 yıldır iktidarda olan Nakşibendi ve Nurcu kapitalistlerin partisi AKP, birbiriyle iç içe geçmiş üç düzlemde -sınıf, zümre ve kişi iktidarı düzleminde- işlev görüyor.

Üç işlev

Birincisi, yerli ve yabancı sermaye sınıfının, özellikle de dolar milyarderleri şebekesinin işçi sınıfını, şehir ve köy emekçilerini, ezilen halkları sömürüp ezmesi için gerekenleri gözünü kırpmadan yapan yürütme komitesi olarak çalışıyor.

İkincisi, egemen sınıf içinde, emperyalizmle eskiden beri işbirliğini geliştirmiş sermaye çevrelerinden farklı olarak, emperyalizmle yakın dönemde taşeronluk ilişkisi kurmuş İslamcı-Osmanlıcı, milliyetçi-mukaddesatçı sermaye çevrelerinin politik iktidarı olarak çalışıyor. Bu kesimin gücünü, Türk-Batı sentezine dayanan Cumhuriyet yönetiminin geliştirdiği "eski sermaye"nin zararına arttırmaya gayret ediyor. "Eski sermaye"nin özellikle politik ve ideolojik gücünü sınırlıyor.

Üçüncüsü, Recep Tayyip Erdoğan'ı padişah yetkileriyle donatmanın, onun kişisel iktidarını pekiştirmenin, kitleleri onun peşinde sürüklemenin basit aleti olarak hizmet veriyor.

Üç özellik

AKP birinci düzlemde, halk kitlelerinin ekonomik, sosyal ve siyasal haklarını kökünden budayan yabancı ve yerli dolar milyarderleri şebekesinin radikal saldırısını temsil ediyor. Banka, borsa ve inşaat sermayesinin yağmacılığını, kural tanımazlığını hayata geçiriyor. Neoliberalizmin işçi ve emekçi düşmanlığını somutlaştırıyor.

AKP, ikinci düzlemde, geleneksel Türk sağcılığının işçi, kadın ve çocuk haklarına; yaşamın her alanında eşitliğe ve özgürlüğe; akılcılığa, bilime, laikliğe, barışa, modernliğe düşman gerici-faşist kültür mirasını temsil ediyor.

AKP, üçüncü düzlemde, devlet yöneticisine mutlak itaatı öngören sultancılığı ve şefçiliği cisimleştiriyor. Eşitliği, özgürlüğü, kişi onurunu, özgür düşünce ve tartışmayı ayaklar altına alıyor, diyalogu imkânsızlaştırıyor.

Karşıdevrimin partisi

İç içe geçen bu üç düzlemdeki işlevi ve özellikleri,

AKP'yi düpedüz karşıdevrimin partisi yapıyor. Onu emperyalizmin, sömürgeciliğin, şovenizmin, militarizmin, yobazlığın baş aleti olarak devrimin, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin, toplumsal ilerlemenin karşısına dikiyor.

Himaye sistemi

AKP seçmen desteğini kapitalizmin sömürsü ve baskısı altında korkuya, cehalete ve siyasal hareketsizliğe mahkûm edilen çaresiz kitlelerle kurduğu himaye ilişkisinden alıyor. Dünya kapitalist ekonomisinin genişlediği, ülkeye sermaye girişinin yoğunlaştığı dönemde işe yarayan bu "seçmen desteğini kazanma formülü" dünya kapitalist ekonomisindeki krizin süregelenleştiği koşullarda işe yaramayabilir.

İç muhalefet

Kapitalist vurgunculukla içte ve dışta savaş politikasını birleştiren AKP, ülke içinde gitgide daha geniş toplum kesimlerini kendisine yabancılaştırıyor. Yoksullaşan işçilerin, kamu emekçilerinin, çiftçilerin; aldatılan ve oyaltılan Kürt ve Alevi toplumlarının; sahte belgelerle zindanlara doldurulan muhaliflerin tepkisi yaygınlaşıyor.

Bölgede yalnızlaşma

AKP'nin bölgede emperyalizmin taşeronluğunu yaparak Osmanlı imparatorluğunu yeniden kurma hayali paramparça oluyor. Suriye'ye yönelik hesaplar, hem halkın geniş kesimlerinin desteğini alan merkezî yönetimin direnci, hem Suriye Kürt toplumunun kendi kendini yönetme hamlesiyle iyice şaştı.

"Yurtta sulh, cihanda sulh" ilkesini geçersiz sayan militarist maceracılık, bölge ülkelerini Türkiye'ye karşı birleştiriyor. Suriye, İran, Lübnan, Irak, Rusya eksenli Çin'in ve bağlantısız ülkelerin desteğinde Türkiye'yi zorluyor. Türkiye Arabistan, Katar, Ürdün gibi gerici krallıklarla, bir türlü güvenemediği ve aslında fırsatını bulursa dağıtmak istediği Kürdistan Bölgesel Yönetimi'yle, Osmanlıcı bölgesel hegemonya hesapları için Amerikan gözdeliği yarışına çıktığı İsrail'le baş başa kaldı.

Ülke içinde ve bölgede bu kadar sıkışan AKP, ABD ve Avrupa emperyalizmi için de işlevselliğini yitirebilir.



Meksika emekçisi de işçi düşmanı yasaya direniyor

Latin Amerika'da sağın hâlâ iktidarda kaldığı ülkelerde işçilere ve sendikalara yönelik baskılar tırmanıyor. Baskıların arttığı ülkelere birisi de ABD ile sınırı olan ve bu yüzden de ABD'nin açık müdahale alanı olan Meksika

Meksika'da işçi hakları ihlallerini yakından biliyoruz. Ülkede birkaç ay önce işçiler tehdit edilmiş ve sendika karşıtı maskeli güçler tarafından kaçırılmış, hırpalanmış ve daha sonra bırakılmışlardı.

Yine işçi düşmanı Grupo Mexico maden şirketi yıllardır Meksika'daki işyerinde örgütlü bulunan Los Mineros sendikası üyelerine yönelik baskı ve yıldırma ile sendikadan istifa ettirme, sendikayı tanımama politikasını sürdürüyor. Daha Eylül ayı ortasında şirketin işçi karşıtı politikalarına karşı ABD ve Peru'daki işçilerle birlikte ortak eylemler yapılmıştı.

Meksikalı işçilerin bir numaralı düşmanı muhafazakâr başkan Felipe de Jesus Calderon tarafından meclise sunulacak yasa değişikliği gazetemizin yayına hazırlandığı 26 Ekim tarihinde görüşülecek. Bilindiği gibi Meksika'da seçimler Temmuz ayı başında yapılmış, seçimleri yine muhafazakâr gelenekten gelen Enrique Pena Nieto, solun adayı Andres Manuel Lopez Obrador'a karşı çok az bir oy farkı ile kazanmıştı.

Muhafazakâr hükümet, altı yıllık işçi düşmanı iktidarında yok etmediği sendikal hakların kalan son kırıntılarını da yeni yasa ile orta-

dan kaldırmayı hedefliyor. Yasa ile iktidardan ve patronlardan bağımsız sendikacılığın altı oyuluyor, emek piyasası daha da esnekleştiriliyor, işçiler daha kolay işe alınıp işten kovulabiliyor. İşçi sağlığı ve iş güvenliğinin altını oyan kısa süreli sözleşmelerin önü açılıyor. Ülkede işçi sınıfının örgütlülüğünün yıllardır altını oyan koruma sözleşmelerinin alanı genişletiliyor. Koruma sözleşmeleri çerçevesinde patron kendi işyerinde kendi adamlarından oluşan bir sarı sendika oluşturuyor. Devlete de işçi, tarafına da hiçbir hesap vermiyor. Çoğunlukla da böyle bir sendika olmuyor. İşverenin hesap verme ya da tarafla-

rın bu konuyu araştırması koruma sözleşmeleri denilen bu işçi karşıtı düzenleme ile engelleniyor.

İşçi dostu başkan adayı Obrador 1 Temmuz'da yapılan başkanlık seçimlerini kaybettiğinde seçimlere hile karıştıran işçi düşmanı muhafazakâr başkana karşı kitler sokağa dökülmüştü. Yine sendikacılar kaçırıldığında, toplu sözleşmeler patron tarafından çiğnendiğinde, patron toplu sözleşme masasına oturmadığında sokağa dökülen, ekmeğinin peşindeki Meksika işçileri yasaya karşı ülkenin birçok yerinde protesto gösterileri düzenlemeye devam ediyor.

Endonezya işçileri mücadele etti ve kazandı



Endonezya sendikası Esa Kertas Nusantara üyesi işçiler geçmişteki fazla mesai ücretlerini almak için mücadele ettiler ve kazandılar. Mücadele sonrası yapılan anlaşmadan hem düzenli işçiler, hem de taşeron işçiler geriye dönük iki yıllık fazla mesai ücretlerini alacaklar.

Şirket 2006 yılından bu yana işçilerin fazla mesai ücretlerini ödemiyordu. 2011 yılında işyeri sendikasında örgütlenen işçiler geriye dönük fazla mesai ücretlerini talep edince şirket bu konuda görüşmenin bile söz konusu olamayacağını belirtmişti. İşçiler son altı yıldır günde dokuz saat çalıştı, sekiz saatlik ücret aldılar. Bu ülke yasalarına da aykırıydı.

Şirkette çalışan 400 kadrolu işçi ile 800 taşeron işçinin örgütlü kesimi bunun üzerine mücadeleyi daha da yükseltme kararı aldı.

Sendika şirketten işçilerin son altı

yıllık ödenmeyen fazla mesai ücretlerini ödemesini istedi. Şirket ilk başta sendikanın bu talebini reddetti. Görüşmeler tıkanınca sendika üyeleri oylamaya gitti ve oylama sonrası sendika grev kararı aldı.

İşçiler greve gitmeden üç gün önce patron ve sendika arasında daha önce kurulmuş mevcut komite bir anlaşmaya vardı. Bu anlaşmaya göre kadrolu ya da taşeron bütün işçiler şimdilik geriye dönük iki yıllık fazla mesai ücretlerini alacaklar.

2011 yılında 400 üye ile kurulan sendikanın verdiği bu mücadele sendikanın üye sayısını da artırdı.

PT Esa Kertas Nusantara şirketi Aviator, Byzantium, Infinite Copy, Copy Fit, ve Printec gibi markalar altında kağıt üretimi yapan şirkette aynı işi yapan kadrolu işçiler aylık yaklaşık 2.500.000 Rupisi (260 Dolar) kazanırken taşeron işçiler 1.400.000 Rupisi (145 Dolar) kazanıyor.

İngiliz emekçiler: patronlar kemer sıksın



İngiltere'de işçiler başkent Londra sokaklarını işgal ettiler. Hükümetin uyguladığı kemer sıkma politikalarını protesto etmek için 20 Ekim'de Londra'ya gelen 150.000 insan Londra sokaklarını doldurdu. İngiltere Sendikalar Kongresi

(CUT) tarafından örgütlenen mitingde hükümetin emekçilere yönelik uyguladığı yıkım politikaları protesto edildi. Yine Glasgow ve Belfast'ta binlerce kişi sokaktaydı.

İngiltere'de hükümetin krizden çıkmak için uyguladığı kemer sıkma politikaları sıradan halkı yoksulluğa ve sefalet sürüklüyor. Çalışanların, işsizlerin, emeklilerin yaşam standartları düşüyor. Hükümetin uyguladığı politikaların halkı kaygılandırıldığını belirten sendikacılar, insanların ay sonunu borçla, zor getirdiklerinin altını çizdi.

Bütün dünyayı saran küresel ekonomik krizin etkileri daha uzun süre biz işçilerin gündeminde olacak. Kapitalizm insanları yoksulluğa, açlığa, sefalet sürüklediği sürece işçilerin, işsizlerin, gençlerin, kadınların, bütün emekçilerin kapitalizmin yıkım politikalarına karşı mücadelesi devam edecek.



Kanada sendikaları: “Birlikten kuvvet doğar”

Kanada Kebek'te 14-17 Ekim tarihlerinde düzenlenen kongre ile Kanada İletişim Enerji ve Kağıt İşçileri Sendikası (CEP) ile Kanada Otomobil İşçileri Sendikası (CAW) birleşerek yeni bir sendikal yapı oluşturmaya karar verdi. Yeni oluşturulacak sendika, Kanada'da özel sektörde 22 işkolundan yaklaşık 300.000 işçiyi bir çatı altında topluyor.



Kongrede yapılan konuşmalarda sendikal kadrolar daha çok işçi sınıfının birliğinden, özellikle ilerici işçilerin ilerici güçlerle bir araya gelerek patronlar karşısında daha güçlü sendikalar ve birlikler oluşturması gerektiğinden bahsettiler. Daha güçlü sendikal yapıların artan taşeronlara karşı mücadeleye de önemli bir ivme kazandıracağını vurgulayan iki sendikanın kadroları, oluşturulacak yeni sendikanın, alanında en büyük sendika olma özelliğini taşıyacağını belirttiler.

Yeni oluşturulacak sendika işçilerin ücretlerinin, emeklilik ödentilerinin ve sosyal haklarının artırılmasını, işyerlerinde işçi haklarının korunmasını ve işçiye saygı duyulmasını, işçi sağlığı ve iş güvenliğinin geliştirilmesi ve örgütlenmenin teşvik edilmesini hedefliyor. Eşitlikçi, şeffaf ve demokratik bir sendikal yapının oluşturulmasının önemine değinilen kongrede sendikaların tüm dünyada özgürlüğün, demokrasinin ve barışın egemen olması için mücadele etmeleri gerektiği vurgulandı.

Yeni sendikanın kuruluş kongresinin 2013'te yapılması planlanıyor.

Yunan emekçiler ayakta



Yunanistan'da işçiler ülkenin Troykanın pençeleri arasında emekçileri yoksulluğa, açlığa ve sefaletle sürükleyen politikalarına karşı bir kez daha sokaklara çıktı. Ülkede işçiler, işsizler, kadınlar, gençler krizin acı reçetesinin kendilerine fatura edilmesini kabul etmeyeceklerini, sonuna kadar direneceklerini söyledi.

Ülkede işsizliğin artmasına, çalışan

ve emekli maaşlarının düşürülmesine ve hatta kimi işyerlerinde aylardır maaşların ödenmemesine, kısaca ülkenin kapitalizmin krizinde can çekişmesi ve bunun yükünün işçilere yüklenmeye çalışılmasına karşı işçiler, ülkede genel greve gitti. Grev Yunanistan işçi sınıfının son iki yılda yaptığı 20. genel grevdi.

Binlerce işçi ülkenin başkenti Atina'da bulunan Sintagma Meydanı'nda toplanarak atanmış hükümetin Troyka ile birlikte yürüttüğü ve ülkeyi çöküşe ve borç batağına götüren politikalarını, bu çöküşün ve borç batağının faturasının emekçilere çıkartılmasını protesto etti.

Sadece başkent Atina'da değil,

ülkenin diğer şehirlerinde de eylemler vardı. Grevde uçaklar kalkmadı, gemiler limanlarda kaldı, kamu hizmeti görülmedi, okullar, hastaneler ve dükkanlar kapalıydı. Taksiler çalışmadı. Hava kontrollerinin 3 saat çalışmaması hava trafiğini altüst etti. Feribotların çalışmamasından dolayı ülkenin adalarla bağlantısı kesildi.

İşçi sınıfı ülkede bir kez daha üretimden gelen gücünü gösterdi. İki yılda 20 genel grev yapmak elbette ki belirli bir gücü gösteriyor.

Ancak hem siyasi alanda, hem de sendikal alanda daha birleşik, daha güçlü, daha etkili genel grevlerin işçi sınıfının önüne yeni fırsatlar çıkarabileceğini unutmamak gerek.

Venezüella halkı yeniden Chavez dedi



Latin Amerika'da solun iktidarda olduğu ülkelerden Venezüella'da seçimler 7 Ekim'de yapıldı. Oyların yüzde 54'ünü alan Hugo Chavez rakibine karşı ezici bir zafer kazandı. Hâlâ devlet başkanı olan Chavez Ocak ayında yeni dönemine başlayacak. Seçimlere katılım, yüzde 81 ile Venezüella seçim tarihindeki en yüksek katılım oranıydı.

Chavez, seçimlerden sonra Başkanlık Sarayı balkonundan bir milyonun üzerinde bir kalabalığa hitaben yaptığı konuşmada “Devrim kazandı. Simon Bolivar'ın ülkesi yeniden kazandı... Venezüella bir daha asla neoliberal politikalarını uygulamayacak. 21. yüzyıl sos-

yalizmi yolunda dönüşüm devam edecektir” dedi. Chavez yanlıları ülkenin başkenti Caracas'ta çeşitli kutlamalar yaptılar. Karşıtlarına da seslenen Chavez “Gerçeği yeniden gördüler, halkın zaferine yeniden tanık oldular” dedi.

Chavez iktidarı döneminde ülkede çeşitli özel işletmeler kamulaştırıldı, ABD'nin baskısına rağmen emekçi halk dostu diğer Latin Amerika ülkeleri ile ittifaklar oluşturuldu. Zenginlerden yana değil, yoksullardan yana politikalar izlendi. İzlenen bu politikalar mevesini verdi. Ülkedeki yoksul sayısında önemli bir azalma oldu.

Hyundai firmasında işçi düşmanlığı

Koreli işçiler, Hyundai şirketinin uyguladığı işçi düşmanı politikalarını protesto ediyor. Hakkını arayan işçilerden Choi Byeong-Seung aynı zamanda Hyundai Motor Taşeron İşçileri Sendikası üyesi. Choi 2005 yılında taşeron çalıştığı ve sendikal faaliyetlerde bulunduğu için işten atılmıştı. Davaya bakan Yüksek Mahkeme, 2012 yılı Şubat ayında Choi'nin işe iadesine karar verdi.

Mahkeme Choi'nin Hyundai Motor'da iki yıldan fazla çalıştığını her ne kadar taşeron olsa da kadrolu işçi olarak kabul edilmesi gerektiğine hükmetti. Ancak bu süreçte sendika üyeleri çok büyük engellerle karşı karşıya kaldı.

Choi, Taşeron İşçileri Sendikası Genel Sekreteri Cheon Ui-Bong ile birlikte bu süreçte yaşanan durumu protesto etmek için 50 metre uzunluğundaki direğe tırmandı. İşçilere şirketin tuttuğu özel güvenlikçiler müdahale etti. Daha sonra sendika başkanının da katıldığı protesto eylemleri polis tarafından bastırıldı.



Hyundai şirketi Kore'de işçilere ve sendikaya karşı uzunca yıllar düşmanca tutumunu sürdürüyor. Bütün protesto gösterilerine rağmen taşeron işçiliği yaygın bir hâle getirmeye çalışıyor.

Dün Pakistan, bugün Hindistan: Asya'da işçiler yanarak ölüyor

Daha yüreğimiz Pakistan'da yanarak can veren 300 işçinin acısını yaşarken yeni bir yangın haberi de Hindistan'dan geldi. Hindistan'ın Gujarata eyaletinde bulunan Alang Gemi Sökümü tersanesinde 6 Ekim tarihinde meydana gelen yangında altı tersane işçisi öldü, bir işçi de ağır yaralandı.

Dünyanın en büyük gemi söküm tersanesindeki yangın, işçiler bir petrol tankerinin pompa daireesinde çalışırken meydana geldi.

Yangından hemen sonra yaralanan işçi hastaneye kaldırıldı. Korkunç kazada ölen işçilerin tamamı ülkenin Uttar Pradesh eyaletinden gelerek tersanede çalışan göçmen işçilerdi.

Alang Sosiya Gemi Geridönüşümü ve Genel İşçi Sendikası yetkililerinin bildirdiğine göre tersanede 2009 Ocak ayı başından bu yana meydana gelen kazalarda 54'ten fazla işçi hayatını kaybetti. Tersanede çalışanların çoğu Hindistan'ın Uttar Pradesh,

Bihar, Orissa, Chattisgarh, Jharkhand ve Gujarat gibi eyaletlerinden gelen yoksul göçmen işçiler.

Sendika yetkilileri tersanede gerekli işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmadığını, bu yüzden de işçilerin sık sık yangın ve patlama gibi ölümcül kazalarla karşı karşıya geldiğini belirtti. Bu kazanın da bu nedenlerden ötürü meydana geldiğini söyleyen sendika yetkilileri kazanın sorumluları cezalandırılana kadar mücadele edeceklerini açıkladılar.

Taşeron işçinin çilesi

Gün geçmiyor ki basında taşeron işçilerle ilgili bir haber çıkmıyor. Çalışanların haklarında genel bir gerileme söz konusuken çalışan kesimin en ezilen kesimini temsil eden taşeron işçilerin durumu içler acısı bir hâl sergiliyor.

Son 10 yılda ciddi bir artış gösteren taşeron işçi sayısı çalışma yaşamındaki değişiklikler hakkında önemli veriler sağlıyor. Çeşitli kaynaklara göre Türkiye'de 1 milyon 600 bin civarında taşeron işçi çalışıyor. Kayıt dışı çalışanlar da göz önünde bulundurulduğunda bu sayının 2 milyona ulaştığı tahmin ediliyor. Kamuda çalışan taşeron işçi sayısının ise 200 bini geçmiş olduğu belirtiliyor, kamuda çalışan güvenceli olarak adlandırabileceğimiz işçi ve memur sayısı toplamı ise 2 milyon civarında. Yani kamu kurumlarında güvenceli olarak adlandırdığımız çalışan kadar ülkemizde taşeron işçi var. Kamu kurumları ise kendi bünyesinde her 10 güvenceli çalışanına karşılık 1 taşeron işçi çalıştırıyor. Türkiye'de çalışan 2 milyon güvencesiz taşeron işçinin yüzde 10'unu kamu kurumları barındırıyor.

Taşeron işçilerin sayısı neden artıyor?

Taşeron sisteminin acı yönü bu sorunun cevabında. Taşeron işçi çalıştırmanın işveren tarafından tatlı tarafı işçi ile herhangi bir diyalog içerisine girmemesi. Çünkü her yıl tekrarlanan sözde ihalelerle işçi ile işveren arasındaki sözleşme bitmiş görünüyor. Yıl sonunda kâğıt üzerinde biten sözleşme nedeniyle de işçinin ihbar ve kıdem gibi hakkı kalmıyor. İşçi tarafından açılan davalarda bu durum mahkemelerce muvazaa (danışık) olarak tanımlansa da işçilerin bu şekilde bir hukuk mücadelesine girmesi çok uzun ve uğraştırıcı bir süreç.

Birçok kamu kurumunda tekrarlanan bu ali cengiz oyunuyla aynı işçiler aynı görevlerde yıllarca çalışıyor. Gasbedilen hakları ise sadece kıdem ve ihbar tazminatlarından ibaret değil. Doğum izni, yıllık ücretli izin, resmi tatiller çok kısıtlı kullanılıyor veya hiç verilmiyor. Bu hakkını kullanmak isteyen işçinin işine son verilebiliyor. Eski çalışma şartlarında işçi sadece tek işveren tarafından sömürülürken, taşeron işçiler hem üst işveren, hem de taşeron firma tarafından sömürülüyor. Senelik

tekrarlanan ihalelerin düşük miktarlarla alınabilmesi için ilk önce işçi ücretleri düşürülüyor. İşin yapılabilmesi için gereken malzemelerin en ucuzu kullanılıyor. İşçiye yol ve yemek yardımı olarak komik rakamlar veriliyor. İhale şartnamesinde belirtilen miktarlar nedeniyle ekonomik olarak 1-0 yenik başlayan işçinin çilesi çalışma sırasında daha da ızdırap verici hale geliyor. Maaşların geç ödenmesi, işyerinde ihalede belirtilenden daha az işçi çalıştırılması, sigortaların düzensiz yatırılması veya hiç yatırılmaması, işyeri çalışma güvenliğinin sağlanmaması, görev tanımında bulunmayan işlerin üst işverence yaptırılmaya çalışılması sık rastlanılan sıkıntılar arasında.

Genelde hakkını arama konusunda yetersiz olan taşeron işçiler ise rahatsızlıklarını dile getirebileceği bir muhabat bulamıyor. Çünkü işçi hukuksal hakkına başvurmaya çalıştığında karşısına kocaman bir bilmece ve bürokratik engeller çıkıyor. Hazırlanan ihale şartnameleri, işçiye yapılan psikolojik baskılar, işçinin işsiz kalma korkusu, sendikaların taşeron sistemi karşısındaki yetersizlikleri sayabileceğimiz engeller arasında.

Taşeron sisteminden kimler kâr sağlıyor?

Taşeron sisteminin bu kadar çözümsüz bırakılmasının altında sistemi kuranlar ile çıkar sağlayanların el ele vermiş olması yatıyor. Kamu istihdamını sıkılaştırarak ihale yöntemiyle işçi alımına ön ayak olanlarla, bu ihaleler aracılığıyla işçi pazarlayan firmaların sahipleri aynı. Bazı büyük taşeron firmaların sahiplerine veya ortaklarına bakıldığında meclisteki bazı vekillerle aynı soyada sahip olduklarını, bu kişilerin yakın akrabalarının TUSKON gibi sermaye birliklerinin yönetiminde olduğunu görebiliriz.

Devleti yönetenler ile sermayedarlar bu kadar iç içe iken gazetelerde çıkan "taşeron işçiye müjde" şeklinde kafa bulandırmaya dönük manşetler ne yazık ki işin iç yüzünü görebilenler için trajikomik haberler oluyor.

Bütün bu karamsar tabloya karşı çözüm ise yine kendi ellerimizde. Nasıl ki dünyayı işçisi, memuru, taşeronu beraber yaratıyorsa, bu tabloyu bozmanın çözümünde de aynı beraberlik yatıyor.

şener ataş

Havayolu emekçileri:

Yasağı aştık, sıra işe geri dönüşte!



Havayolu işçilerinin dört ayı aşkın direnişinin ardından grev yasağı kaldırıldı

İşçi düşmanı AKP hükümeti ben yaptım oldu mantığıyla bir gecede hava işkolunda grevi yasaklamış, 305 havayolu emekçisini kanunsuz bir şekilde işten atmıştı. AKP'nin oyları ile meclisten geçen yasa Cumhurbaşkanı tarafından bekletilmeden onaylanmıştı.

Grev yasağının kaldırılmasını isteyen ve yasağı protesto ettiği için işten atılan 305 işçinin 144 gündür sürdürdüğü eylemler sonucu; grev yasağı kaldırıldı. Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'nun mecliste yine bir gece yarısı kabul edilmesi ile birlikte yeni yasayla sivil havacılık işkolu, taşımacılık işkoluna dâhil edildi. Grev yasağı olan «sivil havacılık» işkolu, grev yasağı olmayan «taşımacılık» işkoluna dâhil edildiğinden grev yasağı da otomatik olarak ortadan kalkmış oldu.

Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atılav Ayçin grev yasağının kalkması üzerine yaptığı konuşmada, grev yasağının kalkmasının önemli bir kazanım olduğunu, bu kazanımın THY emekçilerinin direnişiyle gerçekleştiğini vurguladı. "Şimdi sıra anti demokratik bir uygulamaya karşı çıktıkları için işten atılan 305 işçinin işe geri dönüşünde" diyen Ayçin, "tarih inatla mücadele edenlere hep zaferler vermiştir. Grev hakkımızı aldık" şeklinde konuştu. Hava işkolunda grev yasağının kaldırılması ile birlikte atılan işçilerin umudunun tazelandığı, direnişin bitmediği; 305 işçinin de işlerine geri alınana kadar direnişte olacakları, bunun için inatla mücadele edecekleri işçiler tarafından da ifade edildi.

Havayolu işçilerinin önündeki grev yasağı işçilerin kararlı mücadelesi ile sone erse de yeni yasa bir dizi işkolunda grevi hâlâ yasaklamaktadır. Yani grev yasakları devam ediyor. Sendikalar ise grev yasakları toptan kaldırılana kadar mücadele edeceklerini açıklıyor.

Leroy Merlin işçileri örgütleniyor



Sosyal-İş sendikasının uzun bir süreden beri örgütlenme çalışmaları yürüttüğü Leroy Merlin Yapı Marketleri'nde çalışan işçiler örgütlendi. Sendika, yeni yasa ile sona ereceği iddia edilen ancak hükümetin hiçbir değişiklik yapmadığı, uzun süren örgütlenme yasal prosedürünü tamamlamaya çalışıyor.

Sendika uzun ve engellerle dolu yasal süreci tamamlamaya çalışırken patron da işyerinde işçiler üzerindeki baskıyı artırıyor. Baskıları yoğunlaştıran patron bazı işçileri işten çıkardı. Konu ile ilgili bir açıklama yapan Sosyal-İş sendikası başkanı Metin Ebetürk işyerinde patron baskısına son vermek ve işyerine sendikayı sokmak için sonuna kadar mücadele edeceklerini açıkladı.

Leroy Merlin merkezi Fransa'da bulunan Groupe Adeo firması altında faaliyet yürüten bir yapı market. Merkezi İstanbul'da bulunan Lorey Merlin'in Ankara ve Bursa'da birer mağazası bulunuyor.

DİSK ve SGBP: Bu yasa kabul edilemez

Her fırsatta işçilere saldıran AKP hükümetinin son icraatı, Toplu İş İlişkileri Yasası'nı Meclisten geçirmek oldu. 18 Ekim 2012'de Meclis Genel Kurulunda onaylanan yasa ile işçi haklarını kapsamlı bir şekilde yasaklayan mevcut yasanın da ötesinde yasaklar getirildi.

Yeni yasa 30'un altında işçi çalıştırılan işyerlerinde sendikal güvenceyi ve tazminatı ortadan kaldırdı. Bazı işkollarında grev yasakları hâlâ devam ediyor. Sendikal örgütlenme önündeki baraj şartları sürüyor. Yasal prosedür hâlâ patronun işyerindeki örgütlülüğü fark ettiği anda sendikal örgütlenmeyi yok edecek uzunluğunu koruyor.

Bir bütün olarak yasaklarla dolu olan, işçilere temel haklarını kullandırtmamayı gaye edinen bu yasa henüz tasarı hâlindeyken DİSK ve Türk-İş'e bağlı

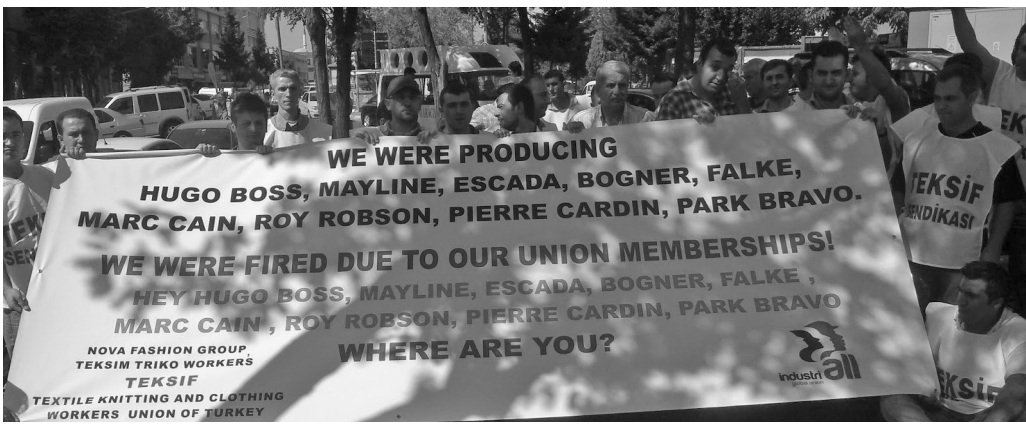


yandaş olmayan mücadeleci sendikaların oluşturduğu Sendikal Güç Birliği Platformu (SGBP) üyesi sendikalar, yasa tasarısının değiştirilmesi ve işçilerin taleplerinin yasa da yer alması için 9 Ekim'de TBMM'ye yürümek istedi. Ancak işçilerin yürüyüşüne polis izin vermedi. Yasayı protesto eden işçilere polis biber gazı ve tazyikli su ile karşılık verdi. Meclise yürümek isteyen birçok sendikacı, işçi polisin müdahalesi sonucu yaralandı.

Türk-İş ve Hak-İş işçi konfederasyonlarının işçi haklarında büyük gerilemeye yol açacak bu yasa tasarısına karşı pasif bir tutum sergilediğini belirten DİSK ve SGBP üyeleri tasarı yasalassa da mücadeleyi sürdüreceklerini açıkladı. İşçiler, sendikal yasakların ve örgütlenme önündeki engellerin ortadan kaldırılmasına kadar mücadele edeceklerini belirttiler.



Tekstil'de tek çıkar yol örgütlenmek



Türkiye Tekstil Örne ve Giyim Sanayi İşçileri sendikası Teksif'in yaklaşık üç yıldır örgütlenme faaliyeti yürüttüğü Teksim işçileri Teksif'e üye oldular. Yaklaşık 700 işçinin çalıştığı işyeri Hugo Boss, Pierre Cardin, Park Bravo ve Escada'nın da aralarında bulunduğu birçok ünlü uluslararası giyim firmasının tedarikçileri arasında.

Teksim patronu işçilerin sendikaya üye olduğunu öğrenir öğrenmez işçiler üye-

rindeki baskıları artırmış ve sonunda 36 Teksim işçisini 6 Ağustos'ta işten atmıştı. İşten atılan Teksim işçileri aylardır İstanbul Merter'de bulunan fabrika önünde direnişlerini sürdürüyor.

Teksim işçilerinin direnişi birçok sendika ve sivil toplum örgütü tarafından da destekleniyor. Uluslararası sendikal hareketin de desteklediği direniş zor koşullar altında sürdürülüyor.



Asgari ücretliden

hiç kesinti yapılmamasın!

fatma şenden

Bir ay geçmedi ki, asgari ücretliden vergi alınmaması konusunda her şeyi birbirine karıştıran açıklamalarda bulunuldu. İlk önce Meclis'te 4 partinin yeni anayasa-da "asgari ücrete vergi indirimi" konusunda uzlaştığı açıklandı. Bunu ardından medyada, yaklaşık 200 TL tutan bu indirimin kimin cebine gireceği konusunda tartışma başladı. Acaba bu para işçinin mi, yoksa işverenin mi cebine girecek?

Çevremizdeki çoğu insanın asgari ücretli olarak çalıştığını düşünürsek, haklı bir tartışma gibi görünüyor.

Halbuki, asgari ücretten "vergi indirimi" dendiğinde kimin ne dediğinden çok kimin ne derken ne demek istediği daha büyük anlam taşıyor.

Öncelikle asgari ücretten yapılan kesintilerin neler olduğunu aşağıdaki tabloyla bir görelim:

Asgari ücret ve kesintileri Brüt ücret: 940,50

SSK primi işçi hissesi: 131,67

İşsizlik sigortası: 9,41

Gelir vergisi: 53,42

Damga vergisi: 6,21

Toplam kesinti: 200,71

Asgari geçim indirimi: +66,49 (bekâr işçiye ödenen)

Net ücret: 739,79

Görüldüğü gibi, işçiden yapılan toplam kesinti 200 Türk Lirası. Bunun sadece 53,42 TL'si vergi. 4 çocuklu bir işçi ise 113,03 TL asgari geçim indirimi aldığından, bunu da ödemiyor. Kalanı ise diğer kalemler. O nedenle, işçiye anlamlı bir katkı yapılacaksa, bütün bu kesintiler bir arada ele alınmalıdır.

Kimin ne söylediğinden çok, ne anlatmak istediği daha önemlidir derken, işte tam da bunu kastediyorum.

Söylemek istediklerimi özetleyecek olursam, asgari ücretli işçiden yapılan bütün kesintilerin işçiye ödemesi gereklidir. Bakınız, bir asgari ücretli, gelirinin yaklaşık yüzde 14'ünü SSK primi olarak ödemektedir. Bu işçinin kazandığı gelir hesaba katıldığında çok yüksek bir orandır. Sistem, az kazandıktan az, çok kazandıktan çok mantığı ile değil, tutturabildiğinden kesinti mantığı ile işlediğinden, kapitalizm koşullarında kaybeden her zaman en düşük gelirli işçiler olmaktadır.

Sistemi kısmi de olsa iyileştirmek isteyen bir iktidar, öncelikle asgari ücretten yapılan kesintilerin doğrudan işçinin cebine girmesini sağlamakla yükümlüdür. Dikkat ediniz, "vergi" demiyorum. "Kesinti" diyorum. Çünkü, vergi, 200 TL'lik kesintiler içinde sadece 53 TL'dir. Kalanları ise değişik isimler altında kesilen paralardır. Hiç kesinti yapılmaz ise, işçinin cebine girecek para 940 lira olacaktır.

Bu arada, Türk-İş'in yaptığı araştırmaya göre, 4 kişilik bir ailenin açlık sınırının Eylül 2012 için 949 lira, aynı aile için yoksulluk sınırının, yani eh işte insanca yaşayabilmek için ise 3.091 lira gerektiğini hatırlatalım. Yani, asgari ücretli için istenen bir lütuf veya lüks değil, ihtiyaçtır, bilginize sunalım.

Emekçi dostları ne zaman işçilere biraz daha zam, biraz daha insanca yaşamaya yetecek ücret deseler, bütün patronlar sözbirliği etmişcesine -ki hakikaten de sözbirliği ederler- bu paranın kaynağı nerede diye soruyorlar. Kaynak belli, kaynak ortada.

Krizin ilk dönemlerinde yaptığımız bir kampanya vardı: Pamuk eller cebe diye. Zenginlerden, paralarının bir bölümünü tek seferlik bir vergi ile kamuya aktarmalarını istemiştik. Ne o zaman duyuldu, ne de şimdi.

İşçiler hakları için ayağa kalkmadıkça da bu işler onların istediği gibi yürüyecek.

Ama, gün dönüyor. Adım adım işçiler de haklarını almaya başlıyorlar.

“Getirilen barajlar,

15-16 Haziran dönemindeki

yasaklara eş düzenlemelerdir”



Metin Ebetürk

Sosyal-İş Genel Başkanı Metin Ebetürk'le sendikaların bugünkü durumunu, nedenlerini ve 18 Ekim tarihinde Meclis'ten geçirilen Toplu İş İlişkileri Yasası'nı konuştuk. Ebetürk, sendikaların önündeki engelleri, sendikal hareketin çıkmazını ve yaklaşık otuz sendikanın yetki kaybetmesine neden olan yasayı değerlendirdi.

yenidünya: Merhabalar.

Metin Ebetürk: Merhaba, hoşgeldiniz.

yenidünya: İlk olarak okuyucularımıza kendinizi tanıtır mısınız?

Metin Ebetürk: Ben çeşitli işkolalarında sendikal faaliyetlerde bulundum. İşçilikten sonra, işyeri sendika temsilciliği, şube yöneticiliği yaptım ve son olarak Sosyal-İş Sendikası'nın Genel Başkanlığını yürütmekteyim.

Değişik işkollarında görev yaptım. Önce turizm işkolunda, kısa süreliğine basın yayın işkolunda çalıştım ve son olarak ticaret, büro, eğitim işkolunda görev aldığım sendikadır Sosyal-İş. DİSK'in faaliyetlerine başlamasından itibaren Sosyal-İş'te ilk örgütlenen işyeri ünvanıyla geldik buraya. Sendikanın birçok kademesinde bulduk ve şu an bu görevimi devam ettiriyorum.

yenidünya: Sendikanızın yayınladığı “Türkiye’de Sendikal Örgütlenme” raporunda de değindiği gibi ülkemizde sendikal işçi sayısı ancak yüzde 5 seviyesinde. Ve bu duruma her yıl sendikal işçi oranının düşmesiyle adım adım gelmiş durumdayız. Meseleye buradan bakınca sendikal harekette bir örgütlenme krizi var diyebiliriz. Bu krizi nelere bağlayabiliriz?

“Çünkü 24 Ocak kararları uygulanmaya başladığı esnada sendikal hareketin ve sınıf hareketinin terbiye edilmesi gerekiyordu. Bunu da üstlenen asker oldu ve faşist darbe sonrasında kurulan hükümetler oldu.”

Metin Ebetürk: Türkiye'nin geçmişinde 12 Eylül denen bir olgu vardır. 12 Eylül'ün ortaya çıkmasının nedeni aslında, kapitalizmin içine düştüğü kriz ve bundan çıkış noktasıydı. Krizden çıkmak için 24 Ocak kararlarının, yeni liberal politikaların hayata geçirilmesi gerekiyordu. 1980'den önceki yılları hatırlayacak olursak, diri bir gençlik, diri bir sınıf hareketi, çok güçlü bir sendikal hareket ve bunun yanı sıra kendine güvenen ve sınıf mücadelesi içinde olan sol ve sosyalist partiler vardı. Bu kadar yapı içerisinde, tabii ki 24 Ocak kararlarının hayata geçirilmesi mümkün değildi. O nedenle bunu gerçekleştirebilmek için Türkiye’de bir senaryo oynandı. O senaryo da kardeş kavgasıydı, sağ-sol çatışması denildi, mezhep çatışması denildi. Bu bir taraftan kurgulandı, bir taraftan körüklendi. Sonra 12 Eylül askerî faşist hareketi yönetime el koydu. Çünkü 24 Ocak kararları uygulanmaya başladığı esnada sendikal hareketin ve sınıf hareketinin terbiye edilmesi gerekiyordu.

Bunu da üstlenen asker oldu ve faşist darbe sonrasında kurulan hükümetler oldu. Bu hükümetler de görevlerini layıkıyla yerine getirdiler tabii ki. Öncelikle 2821 ve 2822 sayılı yasalar, Sendikalar ve Toplu Sözleşme Kanunu oluşturuldu. Sendikaların önüne ciddi engeller, barajlar, yasaklamalar getirildi. Bunlardan birkaçını örnek vermek isterim. Mesela işçinin örgütlenmesi için, sendikaya üye olabilmesi için noterler getirildi. Üyelik fişini noterden geçirmeyen hiçbir üye, kanunen üye sayılmaz hâle geldi. Sendikal barajlar getirildi, bu barajlarla birlikte Türkiye’de bir işkolunda çalışan işçilerin en az yüzde 10’unu üye yapmayan sendikaların toplu sözleşme yapması engellendi. İşyerlerine baraj getirildi, bir işyerinde örgütlenip toplu sözleşme yapabilmek için yüzde 51 çoğunluk sağlanması şartı getirildi. İşletmelerde yine aynı şekilde yüzde 51 çoğunluk getirildi. İşletme demek çok parçalı, şubeleri olan işyerleri demek. Zaten 12 Eylül’ün ardından toplumun üzerine sinmiş bir korku ve yılgınlık vardı. Bu yılgınlık ve bu engellemelerle sendikal hareket yavaş yavaş güç kaybetmeye başladı. 1990’lı yılların başında özellikle kamu sektöründe güçlü eylemlilikler ortaya kondu. Bahar eylemlilikleri Türkiye’ye önemli bir etkiye bulundu ama bu etki de geçtikten sonra yavaş yavaş sendikal hareket erimeye başladı. Çalışan işçi nüfusu içerisinde yüzde 15’lere yakın

bir rakam örgütlüyken, bu oran bugünlere gelirken yüzde 5, yüzde 6’ya kadar düştü. Bu durum, hem 12 Eylül’ün, hem sermayenin, hem de işbirlikçi sarı sendikaların başarısıdır. İşbirlikçi sarı sendikalar, temsil ettikleri sınıfın taleplerini tam anlamıyla görmezden geldiler. Onlarla etle tırnak gibi olmak yerine, talepleri gözardı edip kendi bildiklerini okumaya başladılar. Ve yeni çıkan yasada da olduğu gibi, bu gelinen noktada işbirlikçi sendikaların payı çok büyüktür.

“Yeni çıkan yasada da olduğu gibi, bu gelinen noktada işbirlikçi sendikaların payı çok büyüktür.”

yenidünya: Söylediğiniz gibi sendikaların örgütlenmesini önlemek üzere bir sürü antidemokratik düzenleme var. Sendikalar bu düzenlemeleri ve örgütlenme sıkıntılarını aşmak için neler yapabiliyor?

Metin Ebetürk: Sendikaların yapabileceği sadece örgütlenmek için çalışmak ve bu antidemokratik yasaların kaldırılması için mücadele etmek. 1983 yılından beri bilfiil sendikal hareketin içinde olan bir insanım ve o günden bugüne 12 Eylül’ün getirmiş olduğu bu antidemokratik yasaların ve düzenlemelerin ortadan kaldırılması için

mücadele ediyoruz. Sendikal örgütlenmenin önünün açılması ve sendikaların özgürlüğü için çaba sarfediyoruz. Ancak, geldiğimiz noktada 12 Eylül'ü aratmayan, hatta 12 Eylül'den de geri olan düzenlemelerle karşı karşıyayız. Yapmamız gereken sadece mücadele etmek, temsil ettiğimizi iddia ettiğimiz sınıfımızın taleplerine kulak açarak, gerekli rotayı izlemektir.

“Geldiğimiz noktada 12 Eylül'ü aratmayan, hatta 12 Eylül'den de geri olan düzenlemelerle karşı karşıyayız.”

yenidünya: Sosyal-İş olarak bu koşullarda örgütlenmek için ne gibi çabalarınız var?

Metin Ebetürk: Bizim örgütlenme faaliyetlerimiz devam ediyor. Son 2-3 yıldır ciddi bir örgütlenme hamlemiz var. Biz hiçbir zaman ücret sendikacılığı ya da aidat sendikacılığı yapmadık. Örgütlediğimiz bir işyerinde illa işçilerden aidat alacağız, diye bir bakışımız olmadı. Yıllarca, belki 3-5 yıl süren mücadelelerle işçileri sendikamıza bağladık ve işçilerin sendikamızı kendi örgütleri olarak tanımlamasıyla onlarla etle tırnak gibi olduk. Bu konuda ciddi çabalar sarfettik. Ben genel başkan olmadan önce, üye sayımız 3800'dü, şu an 10.000'lere yaklaşıyor. Ciddi bir örgütlenme ağımız ve örgütlenme yaklaşımımız var ama tabii bu da yeterli değil. Sonuçta işkolumuz çok büyük, sadece biz değil, çevrede bulunan bütün emek dostlarını, bütün sınıf kardeşlerini göreve çağırdık. Herkes katkı koymaya çabalıyor. Sermayenin ve sarı sendikaların işbirliği sonucu oluşturulan yasalarla önümüz yine tıkanmak isteniyor. Biz Sosyal-İş olarak örgütlenmemize devam edeceğiz, ancak bu yeni yasa karşısında nasıl bir yol izleyeceğimizi henüz belirlemiş değiliz.

“Sonuçta işkolumuz çok büyük, sadece biz değil, çevrede bulunan bütün emek dostlarını, bütün sınıf kardeşlerini göreve çağırdık. Herkes katkı koymaya çabalıyor.”

yenidünya: Toplu iş ilişkilerini düzenleyen yeni yasa 18 Ekim'de geçti, buna ilişkin neler söylenebilir?

Metin Ebetürk: Bu yasa, 12 Eylül'den esinlenerek hazırlanmış bir yasadır. 12 Eylül yasalarının pek çoğunu devam ettirmekle birlikte, hacmini genişleterek gelmiş-

tir. Buna bir örnek vereyim, şu an bizim işkolumuzdaki baraj oranının karşılığı 44.000'dir. Bu hükümet yetkilileri tarafından yüzde 1, yüzde 2, yüzde 3 olarak kamuoyuna duyuruluyor; barajları indirdik, daha özgürlükçü bir yasa getirdik deniyor. Bu gerçekleri yansıtmamaktadır, saklı bir söylemdir. Şu an işkolumuzda yüzde 10'a karşılık gelen baraj sayımız 44.000'ken, yüzde 1 ile 27.000; yüzde 2 ile 55.000 ve yüzde 3 ile bu rakam 81.000'e denk düşüyor ki asıl sendikal baraj dediğimiz oran bu yüzde 3'lük orandır. 44.000 ile 80.000'i karşılaştırdığınızda, bu söylemlerin aldatmaca olduğunu görüyorsunuz.

“Bu yasa, 12 Eylül'den esinlenerek hazırlanmış bir yasadır. 12 Eylül yasalarının pek çoğunu devam ettirmekle birlikte, hacmini genişleterek gelmiştir.”

yenidünya: Yeni yasaya yaklaşım konusunda DİSK, Hak-İş ve Türk-İş arasında birtakım farklılıklara ilişkin neler söyleyebilirsiniz?

Metin Ebetürk: Bu yasa meclisten çıktı, şimdi Cumhurbaşkanlığı aşamasında. Daha sonra Anayasa Mahkemesi'ne uygun itirazlar yapılarak, bu yasanın en azından bazı maddelerinin değiştirilmesini sağlamak için girişimler olacak. Tabii diğer konfederasyonlarla aramızdaki farklılık şudur; bizim sadece güç aldığımız tek bir kaynak vardır, o da işçi sınıfının ta kendisidir. Türk-İş içindeki kimi sarı işbirlikçi sendikalar bu engellemelerin kaldırılması yönünde değil, sürdürülmesi yönünde görüşmeler ve taleplerde bulundular. Biz, kısaca söylemek gerekirse barajsız, yasaksız, özgürlükçü bir sendikal yasa istedik. Bu yasanın çıkartılması için mücadele yolunu izlemeye ça-

baladık. Bazı sendikalar hükümetin kapıkulu gibi, var olan yasaların devam etmesi yönünde görüş bildirdiler. Bizim o gibi yapılarla birlikte düşünebilmemiz mümkün değil. Ama bu konfederasyonlar içinde emekten yana düşünen sendikacılar ve sendikalar olduğunu söylemem gerekir, onlar da bu mücadelede ellerinden geleni yaptılar. Ancak bugün varolan örgütlülük potansiyeli, bu yasakçı zihniyete geri adım attırmaya yetmedi.

“Bazı sendikalar hükümetin kapıkulu gibi, var olan yasakların devam etmesi yönünde görüş bildirdiler. Bizim o gibi yapılarla birlikte düşünebilmemiz mümkün değil.”

yenidünya: Yasa büyük oranda DİSK üyesi sendikaları etkiliyor. DİSK'e bağlı sendikaların önemli bir kısmı yetki kaybına uğramakla yüz yüze. Bu yönüyle 15-16 Haziran Genel Direnişi'ne yol açan, DİSK'i kapatmayı hedefleyen yasayla benzerlikleri var. Ama şimdilik DİSK'ten yeterli bir karşı koyuş örgütlenmiş değil. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Metin Ebetürk: Bu önemli bir soru. 15-16 Haziran'ı değerlendirirken, öncelikle şunları kabul etmeliyiz. 12 Eylül öncesi diri bir gençlik hareketi, diri sınıf örgütleri ve mücadele yürüten diri siyasi partiler var demistik. Toplumun örgütlenmeye dönük bir yüzü vardı. Şu an bu gerçekliğin ortadan kaldırıldığını belirtmem gerekir. Evet, getirilen bu barajlar, 15-16 Haziran dönemindeki yasaklara eş düzenlemelerdir. O dönemde de DİSK'in çanına ot tıkamak istiyorlardı, şimdi de bunu istiyorlar. DİSK'in yüzbinlerce üyesi vardı o zamanlar. Şu an maalesef DİSK'in böyle bir gücü ve böyle

sınıf inancıyla dolu bir yapısı yok. DİSK'in önüne bir mücadele perspektifi koyması için diri ve sendikasına güvenen işçilerden oluşarak güçlü bir sendikal yapı olması gerekir. 15-16 Haziran'da ortaya konan o mücadele çizgisini sadece DİSK değil, Türk-İş'e bağlı sendikalar da izlemiştir. DİSK'li sınıf kardeşlerine gerekli desteği ve dayanışmayı göstermiştir. Şu an toplum üzerindeki ölü toprağını düşünürsek, bugünkü durum daha iyi anlaşılabilir.

yenidünya: Sendikanız Sosyal-İş de saldırı altında. Yasa yeni kurulan Hak-İş'e bağlı Öz Büro-İş sendikasını işkolumuzdaki tek yetkili sendika pozisyonuna getirmeye yol açabilir. Bu konuda neler söyleyebilirsiniz? Benzer durumda olan sendikalar var mı?

“DİSK'in önüne bir mücadele perspektifi koyması için diri ve sendikasına güvenen işçilerden oluşarak güçlü bir sendikal yapı olması gerekir.”

Metin Ebetürk: Belki beklentileri oydu ama, bu yasa aslında Öz Büro-İş'i tek yetkili sendika konumuna getirmiyor. Beklentileri yerine gelmedi. Şu an dört tane sendika var. İki tane Türk-İş'e, biri Hak-İş'e ve biri DİSK'e bağlı. Tabii bizim aramızda da bir karmaşa var. Hükümete yakınlığı nedeniyle Öz Büro-İş böyle bir umut içinde olabilir ama en azından kısa süre için konuşursak bu yasanın onlara bile yaramadığını belirtmeliyim. Bir kayırma var elbette, ama istedikleri ölçüde olmadığını söyleyebiliriz. DİSK içerisinde yaşamı tehlikeye giren Tümk-İş Sendikası, Nakliyat-İş Sendikası var, sendikamız Sosyal-İş var. Henüz toplu sözleşme imzalamayan sendikalarımız var.



Aynı durumda Türk-İş'e bağlı Deri-İş, TÜMTİS sıkıntıya düşecek sendikalardan ilk aklıma gelenler, ki bu süreçte mücadele yolunu izleyen sendikalardır bunlar da. Yüzde 1 barajıyla olmasa bile yüzde 2 barajıyla ciddi sayıda sendika sıkıntıya girecek. Onlar da Türk-İş içinde biatı değil, mücadeleciliği önüne koyan sendikalardır.

yenidünya: Sendikal Güç Birliği Platformu sizce bu tartışmalarda nasıl bir rol oynayabilir?

Metin Ebetürk: Sendikal Güç Birliği Platformu Türk-İş içinde mücadeleyi önüne koyan sendikaların birliğidir. Artık bizce onlar da şuna karar vermelidir, kendi canlarını çıkartmak isteyen Türk-İş yönetimine karşı ya baş kaldıracaklar, ya da kendilerine yeni bir seçenek bulacaklar. Bu işin başka çaresi yoktur. SGBP içindeki sendikaların sıkıntıya girmelerinin bir nedeni de Türk-İş'in yapısıdır. Türk-İş başından beri bu ülkede barajları ve yasaklamaları savunmaktadır, özgürlükçü bir sendikalar yasasından yana olmamışlardır. SGBP içindeki arkadaşlarımızın da bunu oturup canlı şekilde değerlendirmek durumunda olduklarını düşünüyorum, takdiri kendilerinin tabii ki.

yenidünya: Son bir sorumuz daha var. Sizinle söyleşi yapmış Bilgi Üniversitesi'ndeki son durumu sormadan olmaz. Bizi oradaki güncel durum hakkında bilgilendirebilir misiniz?

Metin Ebetürk: Bilgi Üniversitesi'ndeki çalışmalarımız devam ediyor. En son kamuoyuna da duyurmuştuk, orada yirmi küsur işçi arkadaşımız işten çıkarıldı. Bu arkadaşlarımızın bir kısmının iştirakiyle orada oturma eylemimiz devam ediyor. Hedefimiz oradaki örgütlenmemizi tamamlamak. En kısa sürede bitirmek için elimizden gelen gayreti gösteriyoruz.

yenidünya: Peki, çok teşekkür ederiz. Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Metin Ebetürk: Bu konuya ilgi duyduğunuz ve çaba gösterdiğiniz için ben teşekkür ederim. Sınıf mücadelesini kendine görev edinmiş tüm dostlarımızla görüşmemiz kadar doğal bir şey olamaz.

söyleşi: buket bozduman
fotoğraf: tuba engel

İşçi ve sendika düşmanı AKP iş başında



İşçilerin sendikal haklarının korunması amacı ile düzenlenen 25. maddede yapılan değişiklikler, işçilerin sendikal faaliyetlerinden dolayı işten atılmalarının önünün açılması anlamına geliyor

Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'yla, mevcut kanunda AKP'li patronvekillerinin teklifi ve oylarıyla önemli değişiklikler yapıldı. İşçileri ve sendikaları ilgilendiren en önemli değişiklikler-

den biri "Sendika Özgürlüğünün Korunması" başlıklı 25. maddede gerçekleştirildi. AKP'li Çalışma Bakanı Faruk Çelik'in söylemine göre bu değişiklikler, işveren temsilcilerinin talepleri doğrultusunda yapıldı. Milletvekili sıfatıyla mecliste olan AKP'li vekiller böylece patronların isteklerini yerine getirmek üzere göreve geldiklerini bir kez daha göstermiş oldular.

AKP'li patronvekillerin önerisi ile 25. maddenin 4. ve 5. fıkralarında değişiklik yapıldı

Mevcut kanunda "İşverenin yukarıdaki fıkralara aykırı hareket etmesi hâlinde işçinin bir yıllık ücret tutarından az olmamak üzere sendikal tazminata hükmedilir" şeklindeki 25. maddenin 4. fıkrasına "fesih dışında" ibaresi eklendi. Bu şekilde işçilerin sendikal faaliyetlerinden dolayı işten atılmaları durumunda aldıkları sendikal tazminat hakkı ellerinden alınmış oldu.

İkinci değişiklik ise 5. fıkrada ya-

pıldı. "Sendikal nedenlerden dolayı iş sözleşmesinin feshi hâlinde işçi, 4857 sayılı Kanununun 18. maddesinin birinci fıkrasındaki otuz işçi ve altı aylık çalışma süresi koşulu aranmaksızın, 20. ve 21. madde hükümlerine göre dava açma hakkına sahiptir" şeklindeki fıkra "Sendikal bir nedenle iş sözleşmesinin feshi hâlinde işçi, 4857 Sayılı Kanununun 18, 20 ve 21. madde hükümlerine göre dava açma hakkına sahiptir" şeklinde düzenlendi. Bu düzenleme ile de 30 işçiden az işçi çalıştıran işyerleri ile 6 aydan kısa süreli çalışan işçiler sendika güvencesi kapsamı dışında tutuldu.

Bu değişikliklerle beraber sendikal örgütlenmeye karşı büyük bir saldırı AKP eliyle hayata geçirilmiş oldu. AKP'nin işçilerin aleyhine yasaları birer birer hayata geçirdiği bu günlerde başta sendikalar olmak üzere tüm emek cephesinin örgütlenmesini yükseltmesi gerekiyor.

Kaynak: <http://www.kesk.org.tr>

4+4+4'ün mumu yatsıya kalmadı

büşra yağmur

4+4+4 sistemi ilk bir ayını şantiyeye dönen okullar, eziyet çeken öğrenciler, öğretmenler, veliler ve rezalet bir tabloyla tamamladı.

2012-2013 eğitim öğretim yılı, yangından mal kaçırircasına yeterli altyapı oluşturulmadan uygulamaya konan 4+4+4'le başladı. Öğrenciler bu yıl hızla yasallaştırılan 4+4+4 kademele eğitim modeliyle ders başı yaptı.

AKP iktidarının eğitimdeki mevcut gericileştirme ve ticarileştirmeyi somutlama yolunda dayatma hâline getirdiği 4+4+4 sistemi öğrenciler, öğretmenler ve veliler için tam bir kaosa dönüştü.

4+4+4 kademele eğitim modeliyle okula başlama yaşı beş buçuk yaşa indirildi. 4+4 kademesinden sonra örgün eğitime devam zorunluluğu kaldırıldı. Ortaokulların imam hatibe çevrilmesinin önü açıldı.

Eğitim biliminin verilerine, dünya ve ülke deneyimine ters düşen 4+4+4 modeli ilk bir ayını tamamladı.

Eğitim-Sen İstanbul şubeleri, yaptıkları açıklamayla 4+4+4'ün ilk bir aylık uygulamasındaki bilançoğu gözler önüne serdi. Yapılan itirazların ve çekincelerin haklı olduğunu ortaya çıkaran tablo şöyle:

- Okula başlama yaşının 60-72 ay aralığına indirilmesiyle beraber fiziki yetersizlikler çile oldu. Bazı okullarda 30'u aşkın

1. sınıf açıldı. Sınıf mevcutları kimi okullarda 80-120 civarına dayandı.

- Henüz bilişsel, fiziksel, sosyal becerileri açısından gelişimini tamamlamamış, 72 aydan küçük çocukların okula başlaması hem öğrenciler, hem öğretmenler, hem de veliler açısından tam bir eziyet oldu. Tuvalet gidemeyen, okula mamayla gelen, derste uyu-yakalan, sırasına yetişemeyen öğrenciler bu itirazların haklılığını ortaya koydu.

- Alelacele uygulamanın kabulüyle pek çok okul inşaat hâlinde eğitim öğretim yılına başladı. Öğrenciler kendilerini okul bahçelerinde değil, şantiyelerde buldu. Okula giden öğrenciler elektrik kabloları ve inşaat çukurları tehlikesiyle karşı karşıya kaldı.

- Seçmeli dersler konusunda, çoğu okulda öğrenci ve velilere yeterli seçme olanağı yaratılmadı. Belirlenen paket dersler seçilmek zorunda bırakıldı. Seçmeli derslerin bir kısmı öğretmen yok gerekçesiyle iptal edildi. Ancak din ile ilgili olan seçmeli dersler için kimi okullarda müftülükten atama yapıldı. Kimi okullarda çember sakallı öğretmenler din derslerine girdi. Pek çok okulda öğretmenler 4+4+4'ün ve muhafazakâr iktidarın verdiği güvenle derslere türbanla girdi.

-Dindar nesil çabasıyla ortaokulların imam hatiplere dö-

nüşümü sağlandı. İmam hatip okullarının boş kalması pahasına birçok okulda dönüşüm gerçekleşti. Sınıf mevcudunun 80-120 arasında seyrettiği normal ilk ve ortaokullar da sınıflar tıklım tıklımken, imam hatip ortaokulları sınıf mevcutları 20'lerde kaldı. Öğretmen açığı imam hatiplerde her şekilde kapatılırken, normal ilk ve ortaokullarda öğretmen açıkları bir ay geçmesine rağmen hâlâ giderilmemiş durumda.

- Artan öğrenci mevcudu, artan ders saatleri ile çözülmeye çalışıldı. Kimi okullarda sabahın ilk ışıklarından akşam karanlıktan sonraya öğrenim sürüyor. Yine artan ders yüküyle kimi yerlerde teneffüsler 5 dakikaya indirildi ve yeterli dinlenmeye olanak yaratılmadı.

- 138 bin öğretmen açığı bulunurken 68 bin öğretmen norm fazlası kadro durumuna getirildi. Sayısı 300 bini geçen atama bekleyen öğretmenler yem bekleyen güvercinlere benzetilirken alan değişikliği nedeniyle yer değiştiren öğretmenlerin yerine ücretli öğretmenler çalıştırıldı.

Bu sonuçlar AKP iktidarının eğitim politikasının neler getirdiğini açık bir şekilde ortaya koyuyor. Oysa eşit, parasız, bilimsel, laik ve anadilde eğitim herkesin hakkı. Eğitimdeki ticarileştirme ve gericileştirme çabalarına bu uygulamalarla temel sağlanılmasına izin vermemek gerekiyor.

İşçilerin hukukçusu: Ahmet Hilmi Feyzioğlu



Avukat Ahmet Hilmi Feyzioğlu, bilgisini hak ve adalet arayan işçilerin hizmetine sunan örnek bir hukukçuydu.

Ahmet Hilmi Feyzioğlu 12 Eylül 1980 darbesinin ertesi günü Bursa'da gözaltına alındı, 2 Ekim 1980 sabahı Emniyet Müdürlüğü'nde işkenceyle sorgulanırken 5. kattan atılarak öldürüldü. Henüz 32 yaşındaydı ama kısa yaşamına işçilerin, emekçilerin, haksızlığa uğrayan devrimcilerin sevgisini ve saygısını kazanacak eylemleri sığdırmayı başarmıştı.

24 Ocak 1948'de Eskişehir'de doğan Ahmet Hilmi Feyzioğlu, ilkokulu Eskişehir Adalet İlkokulu'nda okudu. Orta ve lise öğrenimini Eskişehir Atatürk Lisesi'nde tamamladı. 1968'de girdiği İstanbul Hukuk Fakültesi'ni 1974 yılında bitirdi. Eğitim yıllarında sömürüyü ve yoksulluğu sorguladı, bütün insanların eşit ve özgür yaşayabileceğine inandı. İnancına uygun bir meslek yaşamı olsun istedi.

Avukatlık stajını, Yapı Kredi Bankası İşçileri Sendikası'nda (Yapı-Sen) ta-

mamladı. Yapı-Sen 1976 yılında yapılan 3. kongresinde Bank-Sen adını aldı ve DİSK'e katıldı. Burada bir süre hukuk müşaviri yardımcısı olarak çalışan Ahmet Hilmi Feyzioğlu, daha sonra yine DİSK'e bağlı Türkiye Maden-İş Sendikası'na geçti. 1977 yılında Türkiye Maden-İş Sendikası'nın Bursa şubesinde hukuk sorumlusu olarak görevlendirildi.

Sömürsüz, eşit ve özgür yeni bir dünya için TKP'ye katılma kararı veren Ahmet Hilmi Feyzioğlu, Bursa İl Komitesi üyesi oldu. Bursa bölgesinde sınıf sendikacılığının gelişip güçlenmesi için var gücüyle çalıştı. Alçakgönüllüğü, fedakârlığı, sevgisi, işinde titizliği ile öne çıktı. Öyle ki, bölgedeki bütün sendikalar ve demokratik örgütler başları sıkıştığında artık onu arıyordu. Bursa'daki grev çadırları Ahmet Hilmi'yi bulmak isteyenler için ilk bakılacak yer olmuştu. Ta ki 12 Eylül cuntası ülkenin üzerine çökene kadar.

Türkiye Maden-İş Sendikası'nın Bursa şubesinde Ahmet Hilmi Feyzioğlu ile birlikte çalışan, gözaltında onunla birlikte kalan ve onun öldürülüşüne tanıklık eden Mehmet İçin, 32 yıl sonra bile onu bütün canlılığıyla hatırladığını söylüyor. "Onu tanımış olmaktan gurur duyuyorum. Bilgi birikimini, yiğitliğini, mertliğini, yaratıcılığını, sevecenliğini, dostluğunu unutmak mümkün değil. İnanıyorum ki, yarının mutlu, aydınlık Türkiye'sinde onun adı, dağlara taşlara kazınacak. Çünkü o yaşamını işçilere, emekçilere adamıştı. İşte bu yüzden de her yıl anılıyor" diyen Mehmet İçin, Ahmet Hilmi Feyzioğlu'nun hep yaşayacağını vurguluyor.

AKP'den 29 Ekim'e de biber gazı

AKP kendine muhalif olarak gördüğü bütün kesimlere yönelik baskı ve zor politikalarını daha da ilerletiyor. Bunun son örneği 29 Ekim günündeki Cumhuriyet kutlamaları sırasında ortaya çıktı.

Bu yıl Atatürkçü Düşünce Derneği'nin öncülük ettiği ve CHP, DSP ve İP'in de içerisinde olduğu 40'a yakın örgüt, AKP öncülüğündeki resmî kutlamalara katılmayacaklarını ilan etmişlerdi.

Sabahın erken saatlerinde 1. Meclis bi-



nasına yürümek üzere Ankara'da yan yana gelen grupları polis barikatları karşıladı. Sabah 11.00 sularında kitlenin kalabalıklaşmasıyla birlikte 89 yıllık 29 Ekim kutlamalarında bir ilk yaşandı. Kutlama için alana gelenlere polis panzerler, biber gazları ve coplarla müdahale etti. Atılan gaz bombalarından CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu da dahil olmak üzere çok sayıda kişi etkilendi. Yaşanan arbededen kısa bir süre sonra polis barikatları geri çekilirken kalabalık kitle yürüyüşe devam etti.

AKP iktidarı çıkardığı bayram kutlama yönetmeliği ile Atatürk anıtlarına çelenk konulması dahil olmak üzere bir dizi yasağı yürürlüğe koymuş bulunuyor. Öte yandan MHP, 29 Ekim'e ilişkin yaptığı açıklamada resmî kutlamalardan ayrı kutlama yapılmak istenmesini eleştirdi, AKP'nin yasak kararını destekledi.

Amerikan kâbusu

anıl ozan gökbakar

Altın çağ, özellikle Amerikan ekonomisi için 1950'li yılları ifade ederken, batılı burjuva iktisatçıların kullanmayı sevdiği bir yakıştırma. Gerçekten de, ekonominin "genel denge noktası" adını verdikleri rahat piyasa koşulları ellili ve altmışlı yıllarda ABD ekonomisinde bir ölçüde hissedilmiştir. Ancak ekonomik dengeler yerinde görüldüğü halde Amerikan hükümeti söz konusu dönemde kamu harcamalarını arttırma eğiliminden sapmamıştır. Sosyalizm-emperyalizm çelişkisinde sömürgeci kutbun başlıca gücü olarak emperyalist savaşlar çıkararak ABD bugün kendi yarattığı küresel borç cenderesinde, en borçlu ülke konumundadır.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın sonuna doğru toplanan Bretton Woods Konferansı'nda dünyadaki bütün kapitalist ülkeler kendi ulusal paraları karşılığında kasalarında ABD doları bulundurmaya kabul ederken, ABD de altın karşılığı dolar basacağı taahhüdünde bulunmuştu. Ancak ABD, 60'lı yılların sonuna gelindiğinde artık daha fazla altın karşılığı para basamayacağını söyleyerek bütün dengeleri değiştirmişti. Böylece ellerinde milyarlarca "dolar" bulduran diğer ülkeler, dünya ticaretinde temel değişim aracı hâline gelen bu kağıt parçasına bütünüyle bağlanmış ve bugün Çin, Brezilya gibi dış ticaret fazlası olanlar bile, dolar eklenli sistemden çıkamaz hale gelmiştir.

Gerçek ekonomik bağımsızlık sosyalist politika olmadan özellikle günümüz koşullarında bir hayaldir. ABD ve AB şirketleriyle teknolojik transfer protokolleri, doğrudan yatırım anlaşmaları yaptığı halde hiçbir şeyin gerçek anlamda yerli üretimini gerçekleştiremeyen ülkemiz de bunun bir örneğidir. Öte yandan yıllar önce Bolivarcılık söylemiyle işe başlayan Chavez'in, şimdilerde sosyalist blokta yer aldığı ve son seçimleri de yeniden kazandığı Venezuela'da, devlet teşekkülü Vtelca'nın bütünüyle yerli cep telefonu üretiyor olması, ambargo altındaki Küba'nın ülkemize menenjit aşısı ihraç etmesi gibi basit örnekler bile, özelleştirmeleri birer zorunluluk olarak emekçi halka sunan kimi sahtekârların foyasını ortaya çıkarmaktadır.

Sendikal Güçbirliği

Emperyalizme bağımlılık kendisini sadece para sisteminde değil, hayatın her alanında hissettirir. BigMac'ten, Hollywood'a kadar her şeyin içerisinde sunulan ve zehirli bir elmadan başka birşey olmayan kapitalist kültür dokusu; yanı sıra ortak üretim adı altında kurulan ancak ticari açıdan tamamen dışa bağımlı birçok yerli işletme, bağımlı ülkeler üzerinde hakimiyet kurmada gerektiğinde silahların yerini alabilen ve ABD'li finans tekellerinin kredi sistemleriyle bütünleşen araçlardır.

Ülkemizdeki "yerli" patronlar da bu küresel parababalarının ortaklarıdır. Bütün bunlar sayesinde savaşmadan, daha az maliyete katlanarak, pazar ve hakimiyet alanını genişleten emperyalizm, bu yolların tıkandığı zamanlarda Irak ve Suriye örneğinde olduğu gibi açık barbarlığa başvurur. Uluslararası Para Fonu aracılığıyla örtülü şekilde yapılan yağmacılık bir anda aleni istilaya dönüşür. Kendisini palyaçolar ve çizgi film kahramanlarıyla tanıtan masum görünümlü küresel hamburger firmaları da aslında insanlığın kanını emen bu canavarın birer hücrelidir.

1950'li yılları ABD'nin altın çağı olarak yansıtmaya çalışan burjuva iktisatçıları, sendikaların pazarlık gücünün artmasını üretim olanaklarının azalması olarak kabul ederler. Gerçekte böyle bir durumda azalacak olan, yoksul emekçi ailelerin sağlık hizmetinden yararlanamamasına, evlatlarının savaşlarda yitip gitmesine, yağmurda sel basan evlerde boğulmasına vesile olan kapitalizmin kendini yenileyebilme kabiliyetidir. Sendikaların pazarlık gücü ise işçilerin el birliği ile artabilir. Yeni toplumsal düzeni kurma ödevini yerine getirebilmesi için işçi sınıfının önünde duran temel mesele, sendikal güç birliğini, dayanışma ve eşgüdümü oluşturma ve bu güç birliğine sınıf bilincine dayanan politik bir perspektif kazandırma meselesidir.



Fazıl Say'ın

ifade özgürlüğü ne olacak?

“Dini değerleri alenen aşağıladığı” iddiasıyla yargılanan ünlü besteci ve piyanist Fazıl Say'ın duruşması 18 Şubat'a ertelendi

Fazıl Say, twitter hesabı aracılığıyla paylaştığı Ömer Hayyam'a ait rubaide geçen ifadeler nedeniyle İstanbul 19. Sulh Ceza Mahkemesi'nde yargılanıyor. Turan Gümü, Emre Bukağılı ve Orkun Şimşek tarafından açılan davada, Fazıl Say için 9 ay ila bir buçuk yıl arasında hapis cezası isteniyor.

“Sözler alıntıdır”

Twitter mesajlarına yer verilen iddianamede, Say'ın kullandığı ifadelerin “kamusal barışı bozmaya elverişli olduğu” iddia edildi. Mahkemeye 2 sayfalık yazılı savunma veren Say, sözlerinin alıntı olduğunu söyleyerek; “Suçlamaları reddediyorum” dedi.

“İsterse Allah'ın varlığını ona ispat ederiz”

“Dini değerleri aşağıladığına” yönelik daha önce de birçok kişiye dava açtığı bilinen davacı Ali Emre Bukağılı'nın hedefi bu sefer Fazıl Say oldu.

Fazıl Say'ın twitterde 30 bin takipçisinin olduğunu ifade eden Bukağılı, konuşmasına şu şekilde devam etti: “Sanık bu eylemlerini itiyat hâline getirmiştir. Bir önceki eyleminde de Türklüğe hakaret içerir sözler söylediği açıktır. Bu tip davranışları alışkanlık hâline getirmiştir. Kasıtlı yaptığını düşünüyorum. Allah'a ve inanan insanlara

hakaret etmiştir. İsterse Allah'ın varlığını ona ispat ederiz.”

Bukağılı'nın bu sözlerinin ardından salonda gerginlik yaşandı. Bukağılı'nın avukatı kapalı duruşma talebinde bulundu. Hakim Pur, davacı avukatının bu talebini reddederek açık duruşmayı sürdürdü.

“Hakaret, aşağılama, istismar yoktur”

Bukağılı'nın avukatı Ayfer Bayer ise sanığın “saygısız ve tahammülsüz” olduğunu iddia etti. Bayer, Say'ın yazdıklarını okuduktan sonra; “Bu sözler üç büyük dinin, Hristiyanlığın, İslamiyetin ve Musevilüğün benimsediği dini değerleri alenen aşağılamaktır. Bu sebeple şikayetçiyiz” diye konuştu.

Bu sözlerin üzerine Say'ın avukatı Akyol ise; “Müştekiler müvekkilimin twitterde takipçileri mi, değil mi öncelikle tespitini talep ediyoruz. Ayrıca twitter bir sohbet ortamıdır. Hiçbir hakaret, aşağılama, istismar yoktur, ifade özgürlüğü kapsamındadır, kamu düzenini bozucu unsur yok. Beraat talep ediyorum” dedi.

Fazıl Say'a destek

Fazıl Say'ın babası Ahmet Say, Edip Akbayram, Rutkay Aziz, Tarık Akan, Bedri Baykam ve daha birçok sanatçı dava boyunca Say'a

destek olmak amacıyla, duruşmanın görüldüğü Çağlayan Adliyesi önündeydi. Say'ı destekleyenlerin arasında bulunan Almanya'daki federal parlamento üyesi Sevim Dağdelen, 102 milletvekili adına duruşmayı takip ettiğini belirtti. 102 Alman milletvekilinin imzaladığı ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a gönderilen mektubu okuyan Dağdelen; twittere yazılan bir ileti nedeniyle Fazıl Say'a dava açılmasını ve yüksek ceza talebiyle yargılanmasını orantısız bir yaklaşım olarak değerlendirdiklerini, böyle bir davanın ifade özgürlüğüne aykırı olduğunu ve Fazıl Say'ın yanında yer aldıklarını belirtti.



Bir sonraki duruşma 18 Şubat'ta

Mahkeme, Say'ın mesleki durumunu göz önüne alarak duruşmalara katılma zorunluluğunu kaldırdı. Davacıların ise söz konusu yazının yazıldığı tarihte Say'ın takipçisi olup olmadıklarına yönelik belge sunmaları yönünde karar vererek, duruşmayı 18 Şubat'a erteledi.

Bu bir reklam değil!



Bugünlerde sokaklardaki bazı reklam panolarında pek alışık olmadığımız bir ilan göze çarpıyor. İlan dediğimiz aslında küçük harflerle yazılmış bir liste. İçeriğini anlamaksa ilk bakışta güç. Listede isimler ve tarihler var. Bu isimler AB üyesi ülkelere mülteci olarak girebilmek uğruna yaşamını kaybeden 16 bin kişiden sadece bazıları. Tabii onlar adları belli olanlar. Bir de isimleri ve varlıkları dahi bilinmeyenler var.

Hollanda merkezli bir inisiyatif 1993'ten beri bu göç yollarında hayatını kaybeden mültecilerin kaydını tutuyor. Sanatçı Banu Cennetoğlu ise 2007'den bu yana listeyi değişik ülkelerde dergi, gazete ve sokak ilanları aracılığıyla görünür hâle getiriyor. Bianet'in görüştüğü Cennetoğlu yaptığı işle ilgili olarak "Liste bir sanat yapıtı değil. Kendime mal etme fikriyle barışamadım, sadece aracısı olabilirim. 2007'den beri farklı coğrafyalarda farklı işbirlikleriyle listeyi göstererek, insanların ulaşamadığı bilgiyi biraz daha göz önüne çıkarıp dürtmeye başlamak yaptığım" diyor. İstanbul'da çeşitli panolarda yer alan liste 17 Kasım'a kadar yayınlanmaya devam edecek.

Açlık grevleri, ölümler ve “Simurg”

Her şey bir tutam mavi uğrunaydı...

Yönetmen Ruhi Karadağ'ın yarı belgesel filmi “Simurg” 30 Kasım 2012 tarihinde vizyona giriyor. 1996 yılında F-tipi cezaevlerine karşı başlatılan açlık grevinin ve 2000 yılına gelindiğinde yeniden başlayan ölüm oruçlarının ve Hayata Dönüş Operasyonu'nun konu edildiği belgesel filmde; 1996 yılında açlık grevine katılan 6 arkadaşın (Refik Ünal, Cafer Gürbüz, Çiğdem Kazan, Hüseyin Muharrem Gündüz, Ali Ekber Akkaya ve Delil İldan) o günden bu güne yaşadıkları ve 2000 yılındaki olaylara bakış açıları konu ediliyor. 69 gün süren bu ölüm oruçları istemsiz kasılmalar, ciddi unutkanlık ve hafıza kaybı gibi sonuçları olan bir hastalıkla

neticeleniyor: Wernicke Korsakoff hastalığı.

2000'de 20 farklı cezaevinde eş zamanlı başlatılan operasyonlar sırasında çekilen ve o dönemde yayınlanması yasak olan görüntüler Simurg'da açığa çıkıyor ve 12 Eylül 2012'den bu yana yeniden yüzlerce kişinin cezaevlerindeki insanlık dışı uygulamalara yönelik başlattığı açlık grevlerinin insan bedeni ve ruh sağlığı üzerinde ne denli kötü sonuçlara yol açabileceğine dair bir fikir veriyor bizlere.

Hayata dönemeyen bir Simurg

Simurg, kendi küllerinden yeniden hayata doğan ölümsüz mitolojik bir kuştur. Simurg her canlıdan bir iz taşır, tüylerinde her rengi barındırır. Kendine ihtiyaç duyulduğunda

diğer canlılara yardım eder, asla “hayır” demediği rivayet edilir. Simurg dünyaların yıkılışlarını ve tekrardan yapılaşlarını görmüştür. Onu görebilme şansına erişenlerin

bir daha eskisi gibi olamadıkları söylenir. Peki kendi küllerinden tekrar doğamayan Karadağ'ın Simurg'unu gördüğümüzde biz hayatın neresinde olacağız?



Cansel Malatyalı direndi ve işini geri kazandı



Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği TMMOB'ye bağlı İnşaat Mühendisleri Odası (İMO) çalışanı iken "performans düşüklüğü" gerekçesiyle işten atılan Cansel Malatyalı, yaklaşık 9 aylık işe geri dönme mücadelesini kazandı ve işine geri döndü.

Cansel Malatyalı 31 Ocak 2012 tarihinden itibaren işini geri kazanmak için direnmeye başladı. İşyeri önünde kurduğu çadırında gözaltına alınmalara, İMO yönetiminin emek dostu olmayan tutumlarına, soğuşa, kara karşı umudunu yitirmeden direndi. En son 13-14 Eylül 2012 günlerinde iki kez gözaltına alınıp polis şiddetine maruz bırakıldıktan sonra "süresiz açlık grevine" başladı. Açlık grevinin ancak 36. gününde, 19 Ekim 2012 tarihinde İMO yönetiminden gelen açıklama üzerine, işine iade hakkı kazandı.

İMO tarafından deklare edilen açıklamada şöyle denildi: "Yönetim Kurulumuz bu metin aracılığıyla Cansel Malatyalı'ya işine geri dönmesi çağrısında bulunmaktadır. Hizmet binamız önündeki çadırın ivedilikle kaldırılması kaydıyla Cansel Malatyalı, bugünden itibaren Odamızda daha önce çalışmakta olduğu kadrosunda işe başlayabilir."

Cansel Malatyalı işe iade edildiği gün yaptığı açıklamada; "Direnişte bana destek veren bütün kişi ve kurumlara teşekkür ediyorum. Ayrıca yanlıştan dönmeyi gurur sorunu yapmayan İMO yönetiminin bu son tavrının diğer demokratik kitle örgütlerine örnek teşkil etmesini temenni ediyorum. Emekçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" dedi.

Emekten yana, demokratik bir kurum olarak bilinen bir meslek örgütünde emekçilerin işten atılıp tekrar işe alınabilmek için 8 ay sokakta direnmek, sonra da 36 gün açlık grevi yapmak durumunda kalması, şüphesiz bir daha yaşanmaması umulan bir durumdur. Cansel Malatyalı'nın mücadele azmi ise tüm emekçilere örnek teşkil ediyor.

Kadınlar "İKD Buluşması"na davet ediyor

İlerici Kadınlar Dayanışma Derneği 18 Kasım'da "İKD Buluşması" adıyla bir etkinlik düzenliyor

TMMOB Mimarlar Odası'nın Beşiktaş'taki Yıldız Binası'nda saat 14.00'te başlayacak olan etkinliğe kadınlar fotoğraf, resim, şiir kategorilerinde çalışmalarını katılabilecekler. "Kadınlar arasında dayanışmayı büyütme, birlikte üretme ve paylaşma" amacının öne çıktığı buluşmada kadınların kendi bakış açılarıyla ürettikleri eserler etkinlik boyunca sergilenecek.

Etkinlik programında "Kadınların Gözüyle" başlığını taşıyan ve çe-



şitli konuşmaların yapılacağı bölümün yanı sıra "Dünden Bugüne İKD" isimli slayt gösterisi yer alıyor. Yalnızca kadınların katılımına açık olan buluşmanın programında ayrıca skeç ve Grup Güneşli Dünya'nın sunacağı müzik dinletisi yer alıyor. Programın son etkin-

liği olarak kadınların eserlerinden oluşan serginin gezilmesi var.

İKD Buluşması'na çalışmalarını katılmak isteyen kadınlar çalışmalarını 212-2452811 numaralı telefonu arayarak veya posta@ilericikadınlar.org adresinden İKD Genel Merkezi'ne ulaştırabilirler.

"Kadına yönelik şiddete karşı uluslararası mücadele günü"ne yaklaşırken...



Gün geçmiyor ki bir kadın şiddete, tecavüze, hatta cinayete kurban gitmesin. Kapitalist düzen kadınları vuran şiddeti kendisi üretirken, sözde önlemlerle buna karşı çıkıyormuş gibi yapıyor.



"Sözde" diyoruz, çünkü kadına yönelik şiddetin nedenlerini ortadan kaldırmak yerine bir türlü yeterli sayıya ulaşamayan, hep sayıca eksik kalan, kadınların sorunlarına çözüm olmaktan uzak sığınma evleri, şönim (şiddet önleme ve izleme merkezi) gibi geçici önlemlerle kadınlar oyalanıyor.

Şiddetin nedenlerine gelince, erkek egemen sistemde erkeklerin kadınlara yönelik olarak şiddet uygulamasının gerek ekonomik, gerek toplumsal, gerekse siyasal birçok nedeni var. Yoksulluk ailelerde cinnete yol açabiliyor. Bakın şiddete uğrayan kadınlara; daha çok yoksul kadınlar şiddet görüyor. Oysa sığınma evi açmak yerine geliri

olmayan kadınlara yeterli sosyal yardımlar, sosyal haklar sağlansa, çalışamayan yoksul kadınların erkeklere bağımlılığı da o ölçüde azalabilir.

Kadınlara yönelik siyasal şiddete gelince, onun da bol örneklerini son zamanlarda yaşıyoruz. KESK'li kadınlar bunun en iyi örneği. Kendisi ile aynı görüşü paylaşmayan sendikal örgütlenmeyi hazmedemeyen AKP hükümeti, her türlü muhalif sesi susturma çabasında. Bugün bizim ülkemizden başka hangi ülkede kadın milletvekilinin ayağına gaz bombası kapsülü isabet ettiriliyor? Ve şu anda cezaevlerinde yüzlerce KCK davasından tutsak kadınlar ölüm orucuna yatmış bulunuyor...

25 Kasım mücadele günü

25 Kasım'ı bir mücadele gününe dönüştüren olayı bir kez daha anımsayalım. Bu olay üç kadının politik cinayete kurban gitmesi olayıdır. Latin Amerika'da bir ada ülkesi olan Dominik Cumhuriyeti'nde 60'lı yıllarda ezilenlerle ezenler arasında kıyasıya bir mücadele yaşanır. Ağır baskı ve yıkım politikaları izleyen Trujillo diktatörlüğüne karşı siyasal istemlerini haykıran insanlar onurlu mücadelelerini yükseltirler ve bu mücadeleleri sonucunda Trujillo'ya karşı önemli kazanımlar elde ederler. "Mirabel kardeşler" bu mücadele ile özdeşleşen üç kız kardeşlerdir. Diktatörlüğün tüm tehditlerine rağmen mücadeleden geri durmazlar. 25 Kasım 1960 tarihinde ise ülkenin kuzey bölge-

sinde, bir uçurumun dibinde üç kadın cesedi bulunur. Cesetler Patria, Minerva ve Maria isimli Mirabel kardeşlere aittir. Egemen diktatörlük bu ölümler için "trafik kazası" açıklamasını yapar; ancak kısa süre içinde üç kızkardeşin tecavüz edilerek katledildiği ortaya çıkar.

Mirabel kardeşler, Trujillo diktatörlüğüne karşı mücadele eden Clandestina Hareketi'nin öncülerindendir, bu mücadele içinde sembolleşirler ve "Kelebekler" diye anılırlar. 1981 yılında Kolombiya'da toplanan Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda 25 Kasım tarihi, Mirabel Kardeşlerin anısına "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" ilan edilir.

Kadına yönelik şiddeti yalnızca 25 Kasım'larda değil, her gün yanı başımızdaki olaylara duyarlılık göstererek önleyebiliriz.



Ekim Devrimi 95 yaşında

Rusya'da Lenin'in önderliğinde gerçekleştirilen Büyük Ekim Sosyalist Devrimi 95 yaşında. Yirminci yüzyıla damgasını vuran Ekim Devrimi, eski Rus takvimiyle 25 Ekim 1917'de, bugünkü takvimle 7 Kasım 1917'de yapıldı.

Kazanımlar

Rusya'nın emperyalist kapitalist egemenlerini deviren işçiler ve köylüler, sosyalist Sovyetler Birliği'ni kurarak bütün dünyaya sömürsüz, savaşırsız bir geleceğin mümkün olduğunu gösterdiler.

14 ülkede sosyalizmin kurulmasında; sayısız ülkenin bağımsızlığa kavuşmasında; halkların birlikte, kardeşçe, eşit ve özgür yaşamasında; herkese iş, herkese sosyal sigorta, parasız sağlık ve parasız eğitim sağlanmasında; kadınların ve bütün ezilen insanların eşitlik ve öz-

gürlük mücadelesinde esin kaynağı Ekim Devrimi'ydı.

Ekim Devrimi'yle kurulan Sovyetler Birliği, sömürge imparatorluklarının yıkılmasında, kapitalist ülkelerde işçi sınıfının köklü sosyal haklar kazanmasında, faşizmin yıkılmasında belirleyici rol oynadı.

Türkiye'nin emperyalist işgalden kurtulmasına en büyük dış destek de Sovyetler Birliği'nden gelmişti.

Kayıplar

Sovyetler Birliği, ne yazık ki, 1991'de dünya kapitalist sisteminin saldırısına dayanamayıp çöktü ve dağıldı. Ekim Devrimi'nin yokluğunda dünya en azgın sömürünün, yoksulluğun, işsizliğin, savaşın ve vahşetin pençesine düştü. Amerika'nın önderlik ettiği dolar milyarderleri şebekesi, yaşamımızı her geçen gün daha da berbat du-

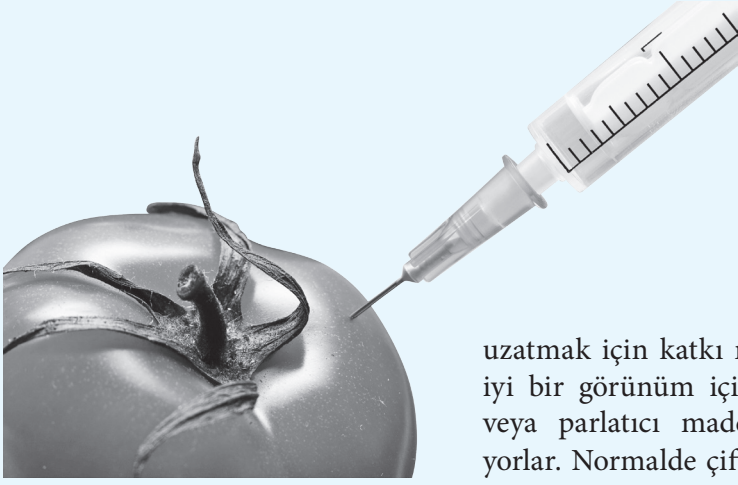


ruma sürüklüyor. Türkiye, Suriye, Ortadoğu, Asya, Afrika, Latin Amerika, Avrupa, Kuzey Amerika, kısacası bütün dünya, 30 yıl savaşlarıyla, 100 yıl savaşlarıyla karşı karşıya.

Özlem ve irade

İşçiler, emekçiler, özgür ve eşit yaşamdan yoksun bırakılan büyük

insanlık, Ekim Devrimi'nin 95. yılında, bu gerçeğin farkında olsun olmasın, Ekim Devrimi'nin pratikte gerçekleştirdiği köklü değişimlerin özlemiyle yaşıyor. Bu özlemin yirmibirinci yüzyılda yeni devrimler yapma iradesine dönüşüp dönüşmeyeceği, hepimizin geleceği açısından belirleyici olacak.



Gıda sektörü sağlığımızı tehdit ediyor. Her gün sağlığımızı bozacak besin ve katkı maddelerini yiyoruz. Maalesef başka çaremiz olmadığından bu besinleri bile bile tüketmeye devam ediyoruz.

Besin sektörü gittikçe büyümekte ve tüketim çılgınlığı içindeki dünya nüfusuna gerekli besin maddelerinin ulaştırılması mümkün olmamaktadır. Son yıllarda gündemden düşmeyen besinler; hileli ballar, hangi tür etten üretildiği kestirilemeyen sosisler, sucuklar, gerçek maliyetinin çok altında satılan et ürünleri, GDO'lu tahıllar, GDO'lu yemle beslenmiş hayvanların etleri, tamamen doğal diye satıldığı hâlde aylarca bozulmadan kalabilen süt ve margarinler...

"Merdiven altı" dediğimiz üretimlerde yeterli denetim yapılmamakta ve "iyi marka" olarak bildiklerimizin bazıları da bütün denetimlere rağmen tehdit oluşturacak ürünler sunmaktadır. Denetim yapanların hakları veya yetkileri sınırlandırılıyor ya da yanlışları düzeltme yetkileri olduğu hâlde olması gereken yapılmıyor.

Firmalar ürünlerin raf ömrünü

uzatmak için katkı maddesi, daha iyi bir görünüm için gıda boyası veya parlatici maddeler kullanıyorlar. Normalde çiftliklerde üç ay içinde kesime hazır olması gerektiği hâlde her nasıl oluyorsa 20 günde büyüyüp kesilerek marketlerde bize sunulan tavuk etlerini yiyoruz.

GDO tehditi

GDO (genetiği değiştirilmiş organizmalar) içeren ürünler büyük tartışma konusu. Bundan bahsetmeden önce GDO'lu ürünlerden öncesine bakmak lazım.

Tarım Bakanlığı "Türkiye'de GDO'lu ürün yok" diyor, ancak ülkemizde yeterli denetim olmadığı için ne kadar GDO'lu ürün yetiştirildiğini ya da tüketildiğini bilemiyoruz.

Geçen yüzyılın başlarında artan ürün talebini karşılamak için önce böcek öldürücü ilaçların dozu artırıldı. Tarladaki böcekleri hedef alan bu ilaçlarla böcekleri katlettik. Zehirleyici maddelere karşı direnç göstermeyi başaramayan böcekler yok oldu, hayatta kalmayı başara-bilenler ise daha güçlü ve daha dirençli yeni nesiller olarak üremeye devam etti. Bu ise daha güçlü zehir ilaçları üretip kullanmamıza neden oldu ve böylece tehlikeli bir

Sağlığımızla oynuyorlar

kısır döngü oluştu. Yakın zamanda DDT dediğimiz bu böcek öldürücü kimyasal ilaçların bütün canlılara ne kadar zararlı olduğu anlaşılınca yasaklandı ve bundan sonra GDO'lu ürün dönemi başladı.

GDO'lu ürünleri dayanıklılık gibi özellikleri geliştirdiği için, böcek ilaçları kullanımını azalttığı ve gerçekleşmesi beklenen açlığa çare olarak "hayal" edildiği için savunulanı görmekteyiz. Hâlbuki GDO'lu ürünleri geliştiren şirketler çiftçileri kısır tohum ürünleri kullanmak zorunda bırakıyor. Yani normalde kendi tohumunu kendi ürününden alabilen çiftçi, ürünlerini bir dahaki sefere doğal yöntemlerle elde edemiyor. Bugün dünyanın önde gelen on firması dünya ticari tohum satışlarının yarısından çoğunu kontrol ediyor.

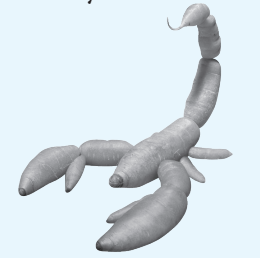
Tarım Bakanlığı "Türkiye'de GDO'lu ürün yok" diyor, ancak ülkemizde yeterli denetim olmadığı için ne kadar GDO'lu ürün yetiştirildiğini ya da tüketildiğini bilemiyoruz. Yurtdışından almakta olduğumuz ürünlere baktığımızda aslında hepimizin evinde bulunan ve küçümsenmeyecek kadar çok şeyde bu tehlikenin olduğunu söyleyebiliriz. Örnek olarak soya, sucuk, salam, sosis, hazır et suyu, hazır süt tozu, hazır çorba, kola-lı içecekler, bazı bebek mamaları, hayvan yemleri vb... 2010 yılında kabul edilen biyogüvenlik yasası-

nın bize ne getirdiğine baktığımızda GDO'lu gıda alımının yasaklanmadığını ancak bebek mamaları gibi daha çok tepki çeken ürünlerde kullanımının engellendiğini görürüz. Bu kesinlikle yeterli değildir.

Ne yapmalı?

Öncelikle bizi bekleyen tehlikenin farkında olmamız gerekiyor. Hazır ürünle yapılmış yemeklere ve fast-foodlara o kadar çok alıştık ki sağlıklı beslenme bize artık hem lüks geliyor, hem de son yıllarda dikkatleri üstüne çeken "organik gıda" sektörü cep yakıyor. Bu yüzden yıllardır ne şekilde kandırıldığımızın farkına varmamız gerekiyor. Sonrasında ise çevremizdeki insanları da uyarmak için harekete geçmek zorundayız. Herkesin daha çabuk aydınlanmasını sağlamak; "her gün dört yumurta yiyin!" şeklinde demeçler veren, para, kariyer ve ünlenmek uğruna kanıtlanmamış şeylerden veya her keseye uymayan şeylerden bahseden 'hoca'larımızı dinleyerek olmayacak elbette.

Sağlığımızın gerçek anlamda korunması için yasaların artık büyük patronlardan yana değil, emekçi, çiftçi ve köylü üreticilerimizden yana değişmesi gerekmektedir.



İlerici gençler savaş çığırtkanlıklarını kanlı gömleklele protesto etti

İlerici gençler 5 Ekim'de, giderek birbirini tekrar eden, etkisini yitiren protesto gösterilerinin aksine; bunların çok dışında, farklı ve bir o kadar da anlamlı bir eyleme imza attılar

Suriye'ye yönelik savaş tezkeresinin kabulünden sadece bir gün sonra gerçekleştirilen eylemin yeri de, biçimi de çok önemliydi. TÜM-İGD'li gençler, etrafında kuş dahi uçurtulmayan, protestolara karşı kapısında daima çevik kuvvet polislerinin hazır bekletildiği Şişli'deki AKP binasının önünde kanlı gömleklele yattılar.

Otobüs duraklarında makinalı tüfek ve bomba sesleri

Eylemin başlangıç noktası olan ve Şişli Cevahir Durağı olarak bilinen otobüs durağı sabahları binlerce emekçinin işe gitmek için kullandığı bir nokta. 5 Ekim günü durağın belki de en kalabalık olduğu saatte, sabah 08.30'da, etraftan bomba,



havan topu ve makinalı tüfek sesleri duyulmaya başlandı. Durakta bekleyen kalabalık şaşkınlık ve tedirginlikle etrafına bakınırken birden yakınlarda, beyaz tişörtlerinin büyük bölümü kan kırmızıya boyalı yerde uzanan gençlere gözleri ilişti.

Hareketsizce yatan gençlerin yanı başında yerde bazı yazılar yazılmaktaydı. Kalabalıktan birileri tedirginlikle gençlerin yanına yaklaştığında yerde "Gençlik savaş istemiyor", "Bu savaşta kim kazanacak", "Savaşta ölmek istemiyoruz", "Bu savaşta sizin çocuklarınız da ölebilir", "Suriye'yle savaş size zam kazandırır", "Savaşı zenginler açar, fakirler ölür" yazılarını okudular. İşte o anda tedirginlik yerini alkış-

lara ve "helal olsun gençlere" şeklindeki konuşmalara bıraktı. Bir süre sonra etraftakilerin alkışları arasında gençler yakındaki AKP binasının önüne doğru yürümeye başladılar.

Yürüyüş boyunca "Savaşa hayır, tezkereye hayır", "Gençlik savaş istemiyor" sloganlarını yükselten gençler bir yandan da hazırladıkları savaş karşıtı pulları dağıtmaya devam ettiler. AKP'nin önüne geldiğinde burada da canlandırmayı tekrar ederek İstanbullu emekçileri savaşa karşı olmaya çağırdılar. Etraftaki sivil polislerin heyecanlı koşuşturmalarına ve telsizlerden yükselen sinirli talimatlara rağmen halkın da desteği sonucu gençlerin hiçbir gözü altına alınmadı.

İTÜ'de araştırma görevlisi kıyımı

İstanbul Teknik Üniversitesi'nde (İTÜ) 50/D kapsamında çalışan sekiz araştırma görevlisinin işine rektörlük tarafından son verildi. 6111 sayılı torba yasadaki bir hüküm bahane edilerek işlerine son verilen ve akademik çalışmalarını yarıda kalan araştırma görevlileri ise bu haksızlık karşısında direnişe başladılar. Üniversitenin Maslak Kampüsü'nde bulunan rektörlük binası önüne direniş çadırı kuran asistanlar haklarını sonuna kadar aramakta kararlılar.

Konu hakkında görüştüğümüz

araştırma görevlileri ise son yaşananların yeni YÖK yasının bir provası olduğu görüşünde. Bilimsel eğitim adına en ufak bir katkı sunması beklenmeyen yeni yasanın üniversitelerde güvencesiz çalışmayı daha da arttıracığı ve üniversiteleri ar-ge (araştırma - geliştirme) çalışması yapan firmaların insafına terk edeceği dile getiriliyor. Öte yandan işine son verilen 8 kişinin sadece bir başlangıç olacağı ve önümüzdeki günlerde yaklaşık olarak 120 araştırma görevlisinin daha işsiz kalabileceği tahmin ediliyor.



Önce dayak yediler, sonra tutuklandılar

18 Kasım 2012 günü Marmara Üniversitesi'nde 5 öğrenci sadece "Kürt" oldukları için bıçaklı, sopalı saldırıya uğradı. Sonuç: Saldırganlar serbest! Dayak yiyen 5 öğrenci ise tutuklu



Yaklaşık olarak 10 gün önce Marmara Üniversitesi'nde ülkücüler okuldaki bir grup öğrenciye Kürt oldukları gerekçesiyle saldırı. Yaşanan arbedede öğrencilerin saldırırganlara direnmesi sonucunda bir ülkücü hafif şekilde yaralandı. Saldırgan grubun elinde bıçak ve sopalar olmasına karşın şans eseri daha ciddi bir yaralanma meydana gelmezken, darp edilen öğrenciler evleri basılarak gözaltına alındılar.

23 Ekim günü Çağlayan'da bulunan İstanbul Adliyesi'ne çıkarılan mağdur öğrencilerden beşi tutuklandı. Tutuklanan öğrencilerden birinin hukuk fakültesi diğerlerinin ise coğrafya bölümünde okuduğu öğrenildi. Edinilen bilgiye göre şu ana kadar saldırırgan gruptan kimse hakkında yasal işlem yapılmış değil. Bu son olayla birlikte cezaevindeki tutuklu öğrenci sayısı 3 bine yaklaşmış vaziyette.

*Sayılarla tutuklu öğrenciler	
Tutuklu öğrenci:	2.824
Hükümlü öğrenci:	1.046
Üyelik iddaiasıyla tutuklu sayısı:	887
Gerekçeler: Parasız eğitim istemek, halay çekmek, deniz gezmiş posteri bulundurmamak, puşi takmak, slogan atmak...	
*Adalet Bakanlığınının 31 Ocak 2012 günlü verisine göre	



Gitti Salıpaazarı Geldi Galataport!

2005 yılında kamuoyunun gündemine giren "Galataport" projesinde bugünlerde hızlı gelişmeler yaşanıyor. Özelleştirme Yüksek Kurulu Ekim ayının son günlerinde aldığı bir kararla Galataport projesine yeşil ışık yaktı.

Mimarların, Şehir Planlamacılarının ve çevrecilerin ilk günden bu yana yeni bir rant sahası yaratacağı gerekçesiyle karşı çıktıkları proje bütün itirazlara rağmen adım adım hayata geçiyor. Buna göre Beyoğlu Belediyesi sınırları içerisinde bulunan şimdiki Salıpaazarı Limanı ve çevresi bütünüyle özelleştirme kapsamına alınarak mevcut yapıların yerlerine alışveriş merkezi, oteller, turizm ve ticaret tesisleri inşa edilecek.

Projenin hayata geçmesiyle İstanbul'un en eski ve tarihi yerleşim alanlarından birisi olan Karaköy'den Kabataş'a kadar olan hat tamamen yeniden yapılaşacak. Projeye göre 20-25 metre yüksekliğine kadar çıkabilecek yeni yapılar ise İstanbul'un son yıllarda iyice bozulan silüetini biraz daha bozacağı benziyor.



Güncel gelişmeler ve yorumlar için
[yenidunyagazetesi.com](http://www.yenidunyagazetesi.com)

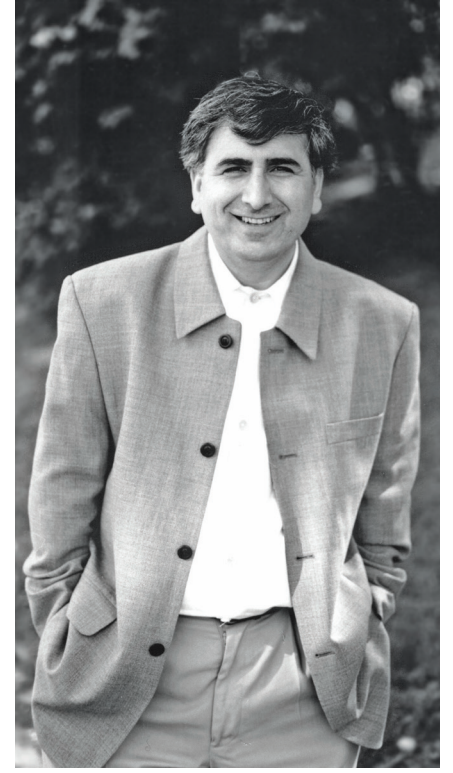
Bir yiğit kalem: Mehmed Uzun

Hayatını düşünce ve ifade özgürlüğü mücadelesine adanmış yazar Mehmed Uzun aramızdan ayrılalı 5 yıl oldu.

1953 yılında Diyarbakır'da doğdu Uzun. Nüfus kağıdına kanarsak 1 Ocak'ta doğdu Mehmed diyebiliriz. Ama o "Esas ismim yasak olduğu için mehmed oldum, esas soyadım yasak olduğu için uzun oldum. Bir insan olarak hiçbir değerim olmadığı, sadece ehlileştirilmesi gereken bir sürünün mensubu olarak görüldüğüm için de, en rahat şekliyle, künyeme 1.1.1953 yazıldı" sözleriyle hayat macerasının acı başlangıcını aktarıyor bizlere. Kültürünü yaşaması yasak olan bir halkın evladı olarak büyüyen Mehmed Uzun Kürtçe okuma yazmayı da tarihin bir cilvesi olarak, 12 Mart'ta girdiği hapisanede öğrenir. Hocası ise Musa Anter'dir.

Hapishaneden çıktıktan sonra İsveç'e giden Uzun'un 12 Eylül rejimini eleştirdiği yazıları, dönemin askerî diktası tarafından çabuk farkedilir ve 1981'de vatandaşlıktan çıkarılır. Bu olayı şöyle anlatır Uzun: "Vatandaşlıktan atılmışım, bir daha Türkiye'ye dönmemin imkânı yoktu, yine de şansımı denemeye karar verdim: bütün cesaretimi toplayarak Türkiye'nin Stockholm Büyükelçiliği'ne müracaat ettim, kısa bir süre babamı görmek, sadece ama sadece 'güle güle babacığım' diyebilmek için Türkiye'ye gitme izni istedim onlardan. Cevap katıydı; hayır, gide-mezsün! Babamın günleri sayılıydı, sayılı gün tez geçti, vefat haberi ulaştı bana"

Türkiye'ye giriş izni aldığı 1992 yılına kadar hayatını Diyarbakır'ından, Dicle'nin sularından uzakta



geçiren Uzun, bu dönemden sonra da yazdıklarından dolayı açılan davalarla Türkiye'nin katı yüzünü görmeye devam edecektir.

Bu yiğit Kürt yazarının hayatına baktığımızda hapishanede, gurbette, adliyelerin soğuk koridorlarında ve yaşamının son deminde dahi barış mücadelesini, halkın kendi dilinde yaşama, üretme savaşından hiç vazgeçmediği görülecektir. Ölümü de bunun bir ispatıdır. Yakalandığı kanser hastalığının ardından "öleceksem topraklarımda öleyim" diyen yazar, Diyarbakır'a gelmiş ve burada hayata gözlerini yummuştur.

Yurtdışında Türk ve Kürt aydınları ile beraber ortak çalışmalar da yürüten Mehmed Uzun Kürtçe, Türkçe, İsveççe yazdığı eserleriyle coğrafyamızın üretken bir kalemi hâline gelmiştir. Yitik Bir Aşkın Gölgesinde, Nar Çiçekleri, Aşk Gibi Aydınlık Ölüm Gibi Karanlık, Dicle'nin Sesi, Dengbêjlerim eserleri bu üretken kalemin yiğitliğini de tüm açıklığıyla ortaya sermektedir. Kürt romanının dikenli yolunu açan Mehmed Uzun'u hayatını adadığı barış ve dostluk sloganları ile anıyoruz.

Son meddahı uğurladık

Tiyatromuzun önemli isimlerinden, meddahlık geleneğinin son temsilcisi Erol Günaydın, 15 Ekim'de hayata gözlerini yumdu. Usta oyuncunun 79 yıllık yaşamının ardından geriye onlarca tiyatro oyunu, dizi ve film kaldı.

Kimimiz onu Uluslararası Akşehir Nasreddin Hoca Şenlikleri'nde girdiği Nasreddin Hoca kılığıyla, kimimiz dizilerde, filmlerde, tiyatrolarda aldığı rollerle tanıdık. Geleneksel tiyatromuzun özelliklerini günümüze taşıyan önemli isimlerden biri olarak hafızamızda yer etti. Sinekli Bakkal'da "Kız Tefrik" tiplemesiyle zenne olarak karşımıza çıktı: Bir dö-

nemin çocuklarının keyifle izlediği çizgi filmi Ayı Yogi'ye Türkçe ses veren oydu. Orta Oyuncular'la birlikte sahneye koyduğu "Uzun Donlu Kişot", "İstanbul'u satıyorum", "Kahraman bakkal, süpermarkete karşı" oyunları, televizyonun unutulmaz dizisi Çiçek Taksi'de aldığı Ramazan rolü de dahil onlarca dizi, film ve tiyatro oyununda rol alan Erol Günaydın 15 Ekim'de hayatını kaybetti. Nisan ayından beri gördüğü tedavinin ardından kalp yetmezliği sonucu hayatını kaybeden oyuncunun ölümünü kızı Günfer Günaydın sosyal paylaşım sitesi Twitter'da "Babamı kaybettik" mesajıyla duyurdu.

Galatasaray Lisesi'nde öğrenciy-

ken İsmail Dümbüllü'yü seyretmekle başlayan oyunculuk sevdası, 1955'te Haldun Dormen Cep Tiyatrosu'nun "Papaz Kaçtı" oyununun ardından profesyonel oyunculığa dönüştü. 57 yıllık sanat hayatını unutulmaz eserlerle donatmayı başaran Günaydın, Yılmaz Güney'den Cahit Irgat'a döneminin önemli sanat insanlarıyla bezeli yaşamından kareleri "İki kalas bir heves" adlı kitapta sevenleriyle paylaşmıştı. "Tiyatronun iki kalasıyla kalbimdeki heves" olarak tanımladığı hikâyesiyle bizde unutulmaz anılar bırakan son meddah ustasını selamlıyoruz.

